

Stanislava Vrbková
**Čtvrt století kytarového festivalu
 v Mikulově z archivu vzpomínek
 jeho zakladatelů**

Martin Mysliveček, Olga Dvorská, Stanislav Juřica a kytarový festival Mikulov

Hudba je jazykem emocí – hudbou můžeme své pocity vyjádřit, hudba naše pocity ovlivňuje. Hudba byla a je součástí národních kultur, byla a je elementárním prvkem náboženských rituálů, má stovky podob sledujících vývoj společnosti, příslušnost ke generaci, společenské vrstvě... A přestože existují definice hudby, nenajdeme v nich odpověď na otázku, co skrývá za tajemství, že na nás tak působí – že ji potřebujeme k životu.

Generace našich prarodičů se setkávala s hudbou pouze v kostele, v hospodě či doma při zpěvu doprovázejícím práci i odpočinek. Občas v divadle. Pro dnešní generaci je hudba samozřejmým prvkem každého dne od probuzení do usnutí, doma, v práci, v obchodech, žádaná i nežádaná, reprodukováná. A možná právě proto a trochu vyostřeně proti hudebnímu průmyslu potřebujeme živou hudbu s živými interprety, která nám zrychlí, či naopak zastaví dech nebo způsobí jiné bezprostřední ozvy pocitů. Každému jiné a při jiném hudebním žánru. Proto vyhledáváme koncerty, ať takzvané vážné, nebo populární hudby. Tam jsou bytostně přítomny spouštěče mrazení zad a zástavy dechu, jemných vibrací a povznášejících pocitů lehkosti. Všude po světě se pak konají koncerty s různým zaměřením v rámci festivalů, které mají navíc přidanou hodnotu atmosféry místa konání.

Tak je tomu i v jihomoravském městě Mikulově, městě s dávnými hudebními tradicemi, historií nevelkého sídla s velkými staviteli, s přírodou téměř jakoby přesazenou z Toskánska a s certifikátem tradiční vinařské oblasti, které je nejen pro kytarový svět již po

čtvrt století spojeno s renomovanými letními kytarovými kurzy a koncerty. Od roku 1991 nesoucími název Mezinárodní kytarový festival.

Na první stránce jeho dlouhého příběhu jsou zapsaná jména tří přátel a spolužáků z brněnské konzervatoře ze třídy profesora Arnošta Sádlika – Olga Dvorská, Martin Mysliveček a Stanislav Juřica. Olga Dvorská – dnes vyučující na hudební škole v Brně, Martin Mysliveček – koncertní kytarista, profesor Univerzity umění v rakouském Grazu, a Stanislav Juřica – nyní profesor Konzervatoře Pardubice.

Z jednoho předvánočního setkání a rozhovoru s nimi vznikl materiál, jenž by měl zdokumentovat právě těch pětadvacet let jedinečného hudebního počínu, který poznamenal stovky účastníků letních kytarových kurzů, ale zároveň se též etabloval jako neodmyslitelná součást mikulovského léta. Mezinárodní kytarový festival – fenomén Mikulova. Tak se tento materiál stal do značné míry vlastně i dokumentem vývoje města samého.

Impulzem vzniku kytarových setkání v Mikulově byla na začátku potřeba komunikace mezi kytaristy, potřeba výměny informací a kontaktů s lidmi z venku. A to se pak stalo i mottem všech ročníků, z nichž ty první se konaly ještě v totalitním Československu. Odříznuti od světa se v té době cítili všichni; Martin Mysliveček, který jako jeden z mála našich umělců mohl oficiálně vyučovat za hranicemi, viděl, co se ve světě děje a viděl naši republiku i z „druhé strany“, se však rozhodl zkusit překlenout tuto bariéru alespoň v rámci kytarového světa. Začal přemýšlet o pravidelných kytarových kurzech u nás s účastí zahraničních kolegů. Uvědomoval si nutnost kontaktů s nimi, ale zároveň i význam setkávání se našich kytaristů mezi sebou. *Díky svému působení v Rakousku jsem byl přeci jen ve světě, viděl jsem, jaké možnosti tam moji kytaroví kolegové mají ke komunikaci mezi sebou, jak je to důležité pro porovnání hráčské úrovně, pro vývoj v rovině umělecké, ale koneckonců i duchovní. Přál jsem si takovýmto způsobem také u nás umožnit jednak nám samotným přátelům kytaristům setkávání mezi sebou, jednak s ostatními kolegy a jednak s tím, co se děje ve světě. Kytara nám slouží jako prostředek našeho sdělování světu a svět potřebujeme otevřený. Potřebujeme komunikovat a tohle by byla výborná platforma, jak se sejít s lidmi ze světa i z republiky oficiálně a aspoň jednou za rok se zkontaktovat, vnést čerstvý vzduch do naší profese i duchovního vývoje.*

S již konkrétní myšlenkou na uspořádání kytarových kurzů se Martin Mysliveček svěřil při jedné ze svých cestovních zastávek v Brně kamarádce Olze Dvorské. Na její reakci *no proč ne hned nato navázala otázka – ale jak to uděláme?* Z dalších zastávek a rozhovorů, do nichž zápětí vstoupil jejich společný kamarád Stanislav Juřica, se pak začaly rýsovat představy organizování budoucích kytarových setkávání. Všem bylo od začátku jasné, že místo, kde budou kytary znít, musí být na jižní Moravě, protože základní podmínkou jeho výběru bylo, že to má být *zajímavé místo se spoustou slunka a vína*. Olga vytipovala Kyjov a Mikulov.

Jím Martin často projížděl cestou z Prahy, kde bydlel, do Grazu, kde začal v roce 1986 učit, a vracel se těmi průjezdy zpátky do let studií na brněnské konzervatoři, spojených se spoustou krásných zážitků s muzikou, vínem a Pálavou. Podobnými zážitky a intuicí tíhli k Mikulovu i oba jeho přátelé. Navíc se psal rok 1987 a totalitní systémy v Evropě se začaly rozpadat. Bylo možné si představit, že padl-li by i ten náš, rázem by se městečko na konci světa, lemované ostnatým drátem, stalo středem Evropy. I proto volba Mikulova. A jak se později ukázalo – dobrá volba, která splnila všechny požadavky, a dokonce i tu „stredo-evropskou“ představu.

Kyjov zájem neměl, školy o prázdninách nechtěl nikdo otevřít, kdežto ředitel mikulovské lidové školy umění František Kameník byl víc než vstřícný. První kurzy zaštilil, poskytl třídy i sál, a to i přes rizika spojená s pohybem spousty cizích lidí v budově. Olga Dvorská se tehdy marně snažila také o spolupráci s městem, předlistopadová ani polistopadová radnice nebyly kytarovým setkáním nikterak nakloněny. *Vnímám to jako velké gesto, že nám „liduška“ poskytla prostory i záštitu. To vůbec nebylo samozřejmé. Vždyť nám deset let trvalo, než nás vůbec přijali na radnici. Naštěstí nám pomohl i tehdejší ředitel*

První koncerty na dvorečku hudební školy rozhodně měly své kouzlo. Mario Nardelli z Chorvatska kráčí na pódium –
trávník, 1988 (foto archiv Kytarového festivalu Mikulov)

Martin Mysliveček s kytarovým orchestrem v roce 1988

Výlet na Pálavu, pohoda a „stolečku, prostří se“, 1988 (foto archiv Kytarového festivalu Mikulov)

„Mikulovskou filharmonii“ v prvních letech vedl Stanislav Juřica. V orchestru hráli i lektoři a organizátoři – zde Martin Mysliveček, Olga Dvorská a Jiří Dobeš, 1988 (foto archiv Kytarového festivalu Mikulov)

muzea Miloslav Zbořil, takže pro závěrečný koncert prvního ročníku nám poskytli sál předků a od té doby jsme už na zámek patřili.

Takže rok 1987 a první ročník. Oficiální název prvního setkání zněl 1. experimentální ročník interpretačního kytarového kurzu a konal se pod hlavičkou České hudební společnosti. V socialistickém systému nemohlo nic existovat bez sledované a sledující organizace, takže organizátoři se domluvili s touto institucí a kurzy se konaly s jejím posvěcením. Česká hudební společnost měla sice celorepublikovou působnost, ne však žádné výrazné osobnosti ve vedení, které by mohly nebo měly být mikulovským kurzům ku pomoci, ať organizační, nebo odborné. Pod touto organizací působila také Společnost pro starou hudbu, v níž byl členem i Stanislav Juřica. *Společnost organizovala prázdninové kurzy staré hudby – první ročníky v Kroměříži, další pak ve Valticích – a já zde byl v přípravném výboru a vyučoval jsem. Naše mikulovské kurzy jsme v podstatě dělali podle vzoru interpretačních kurzů staré hudby, v jejichž čele stál profesor Miroslav Venhoda, významná osobnost s mezinárodní renomé. Také jsem už tehdy pořádal kytarové kurzy pro učitele hudebních škol, to byly ovšem pouze půldenní akce. V Mikulově jsem v nich vlastně pokračoval, ovšem už v rámci týdenní a mnohem intenzivnější práce. Ze začátku tedy byly mikulovské kurzy opravdu hodně zaměřeny na výuku uskutečňovanou na hudebních školách.*

Ke zkušenostem Stanislava Juřici přidal své zkušenosti Martin Mysliveček, jehož tehdy již velká mezinárodní kariéra přiváděla na řadu kytarových festivalů – v Řecku, Maďarsku, Anglii i jinde. První ročník interpretačního kytarového kurzu v Mikulově, pořádaný ve dnech 1.–8. července 1987, připravoval Martin Mysliveček spolu s Olgou Dvorskou, která byla vedoucí kurzu, jednatelkou a sekretářkou v jedné osobě. Stanislav Juřica společně s Jiřím Dobešem, učitelem na hudební škole v Praze, a se známým koncertním kytaristou Štěpánem Rakem zde byli lektory.

Mikulovské kurzy běžely souběžně s Letní školou staré hudby, konanou tehdy již ve Valticích, takže profesor Juřica učil ještě dva roky současně na obou akcích. Od druhého ročníku však již kytarové kurzy připravoval spolu s Martinem Myslivečkem a Olgou Dvorskou.

Jiří Dobeš k prvnímu ročníku vyhotovil zápis: ... *Den se začínal společným zazpíváním lidové písně (což probíralo k plnému vědomí frekventanty a zřejmě i blízké okolí), po kterém se na jednu až dvě hodiny usedalo k souborové hře, při níž tři desítky kytar zápolily s laděním a souhrou. Hlavní náplní kurzu byla výuka, která probíhala podle domluvy před přihlížejícími zájemci nebo individuálně a byla zaměřena především na přednesové pojetí techniky předem připravených skladeb. Dále se nabízely přednášky o interpretaci staré hudby, stavbě kytar a konzultace o problémech techniky hry, výuky na LŠU apod. Večery byly věnovány koncertům kytaristů Maria Nardelliho, profesora Leo Witoszynského, Štěpána Raka a posluchačů konzervatoře v Pardubicích. V jednom dopoledním vystoupení předvedli manželé Zsapkovi ukázky ze svého bohatého repertoáru pro flétnu a kytaru. Mezi touto činností se našel čas i k procházce po Pálavě. Po tom všem se ještě pozdě večer v některých prostorách ubytovny ozývaly kytary, důkaz toho, že co se dělá s chutí, unavuje málo...*

Sešmadvacet účastníků kurzu, kteří zde v prvního roce byli, mělo k dispozici dvě třídy hudební školy, v nichž probíhala výuka. Podmínkou účasti byl věk nad osmnáct let, vlastní nástroj, noty a nastudovaná jedna sólová skladba. Účastníkům bylo zajištěno ubytování na internátu středního odborného učiliště a obědy. Cena, kterou při příjezdu zaplatili, byla 273 Kčs a zahrnovala ubytování, obědy a kurzovné. V podstatě se vůbec nepočítalo s odměnou pro vyučující, aby bylo toto setkání dostupné pro všechny zájemce. Jimi byli v prvních letech studenti pardubické konzervatoře od Stanislava Juřici, několik kytaristů z Prahy, několik z Brna – zpočátku především učitelé z hudebních škol.

První ročníky měly opravdu charakter pouze kurzů, o festivalu se ještě hovořit nemohlo, přesto již i tehdy bylo v programu pár koncertů. Na nich ovšem nevystupovali pozvaní umělci, ale účinkovali většinou pouze ti, kdo kurzy v tom kterém roce vedli. S postupem

let pak koncertů přibývalo – již od třetího ročníku se konala koncertní vystoupení účastníků i lektorů každý večer.

Olga Dvorská vzpomněla na historicky první mikulovský kytarový koncert: *ten se konal na dvorečku hudební školy, kam jsme ze sálu se studenty nanosili židle. Ten prostor měl atmosféru a byla tu překvapivě dobrá akustika. Pak jsme tu dělali koncerty již častěji. Ostatní probíhaly v prvních ročnících v sále hudebky, závěrečný koncert býval na zámku.*

Již závěrečný koncert prvního ročníku se konal v zámeckém sále předků. Vystoupili na něm účastníci kurzu a hrál tam také Štěpán Rak. Nahrávací studio, které tehdy ještě na zámku fungovalo, pořídilo dokonce z koncertu záznam. Na závěr si všichni spolu s početným publikem za kytarového doprovodu zazpívali píseň „Tancuj, tancuj, vykrúcaj“. Byl to povzbudivý závěr tohoto experimentálního ročníku interpretačního kytarového kurzu a organizátorům i frekventantům bylo jasné, že má vskutku význam pokračovat.

Všechny zúčastněné doprovázely vzpomínky na netradiční setkání. Mikulov naprosto splnil očekávání organizátorů kurzů a nabídl všem zážitky nad rámec hry a výuky. Řada Mikulovských otevřela kytaristům své vinné sklepy, předvedla svou pohostinnost i kulturu propojenou s vinorodým krajem. Martinovou touhou bylo vtáhnout Mikulov prodchnutý geniem loci a celé jeho okolí s exoticky rozeznělou přírodou do kytarové letní školy. *Moje představa byla spojená trochu s entuziasmem a trochu s naivitou a nadšením pro naše kytarové setkání a pro to místo zároveň. A důležitý pro mě byl především intenzivní pocit, že se země tak trochu díky nám otvírá a vrací do svého kulturního podloží. Všechno pro nás mělo velký význam. Vzpomínám si, že již první ročník jsme zakončili na dvorečku jednoho z domků pod Svatým kopečkem. Zpětně si uvědomuji, jak byla vzrušující už cesta k těm lidem v Mikulově... Protože přeci jenom jsme tady byli vetřelci a postupně jsme se dostávali do povědomí místních a dokonce v některých případech i do jejich soukromí. Navíc jsme objevovali to místo samo. Byli jsme v hrobce na náměstí, ve sklepech v Mikulově i okolních vsích, vzpomínám si na návštěvu obrovského sklepa v Bavorech. Nazvali jsme to tah Pálavou – vždy jeden den uprostřed týdne po obědě jsme se vypravili na procházku po okolí a potom se posledním nočním autobusem vraceli zpátky. Já jízděnky všech obtočené kolem hlavy... Naše první kurzy mívaly také proto okolo třiceti účastníků, aby byl pro nás skutečně účinný i tento program, abychom se vešli k potenciálním hostitelům, do sklepa, autobusu...*

Druhý ročník interpretačního kytarového kurzu již tedy nebyl experimentální, konal se za účasti téměř třiceti frekventantů a v programu uváděl: individuální výuka, semináře, kytarový soubor, koncerty, zpívání písní, tah Pálavou a závěrečný koncert na zámku. Organizátoři věrni své myšlence potřeby vzájemné komunikace stavěli kurz nejen v rovině odborné – učitelské nebo interpretační, která byla samozřejmě hlavní náplní týdne, ale vedle ní předkládali účastníkům program společných výletů, návštěv památek, procházek, večírků. Prázdninová škola byla naplněna fantastickým přátelským ovzduším, na němž se podíleli všichni – organizátoři, lektoři i žáci. Podle Stanislava Juřici bylo právě toto úžasné společné naladění jedním z hlavních důvodů, proč sem kytaristé nadšeně přijížděli a opakovaně se vraceli.

My jsme vždycky dbali na to, že jsme dělali program každého dne. Program, který začal ráno a večer skončil. Celý den se něco dělo. Nebylo to, jak běžně na kurzech bývá, pár hodin výuky, pak půl dne pauza, večer koncert. Ne, tady se celý den neustále něco opravdu dělo. A my tři u všeho byli. Využívali jsme všeho – krásného města i přírody, atmosféry a pohostinnosti kraje, krásné hudby, což vše vyústilo k pocitům vzájemného sdílení a velkého kamarádství. Odezva ze strany účastníků, zvláště později cizinců, jichž postupně přibývalo, byla fantastická a dávala nám náboj a energii do vymýšlení dalších ročníků. Velice brzy se to totiž pro nás tři stalo celoroční náplní.

Na prvních třech ročnících mikulovských interpretačních kurzů vyučovali a zároveň vystupovali v podstatě přátelé a známí Martina Myslivečka. Pád totalitního režimu znamenal pro letní kytarovou školu ohromný posun v otevření se světu a zprostředkování

Tah Pálavou...

... většinou končil v příjemném prostředí, 1991 (foto archiv Kytarového festivalu Mikulov)

kontaktů se světovými kytarovými špičkami a novými trendy v kytarové hře. Navíc od roku 1991 se kurzy přetransformovaly ve festival, na němž již koncertovali vedle lektorů i pozvaní hosté, kteří přijížděli opravdu z celého světa. Tak se postupně ze skromných rozměrů kurzy přeměnily v prestižní setkání středoevropského významu – Mezinárodní kytarový festival Mikulov.

Martin Mysliveček teď již mohl naplno využít svých kontaktů s kytaristy velkých jmen a také tak činil. *Věděl jsem, že je relativně jednoduché domluvit se s kamarády, s nimiž se setkáváte na koncertních pódii, aby se zúčastnili našeho festivalu. Přijít za umělcem, s nímž se osobně neznáte, a požádat ho, aby k vám přijel zahrát, je úplně*

Štěpán Rak: Minatova'sola 25 Kč

Štěpán Rak: Tři nebráry s kytarou 15 Kč

... skladby pro kytaru 20 Kč
 čtyři kusy 10 Kč
 Závazek 200 Kč - na prodej
 celý sad 1. rak

SKLADBY H. TESÁŘE
 Kčs 38
 HOŘÁKO BAROUDIT
 VE SBOROVNĚ ŽUŠ

KOMPOSITIONEN VON
 H. TESÁŘ SIND ZU
 KAUFEN IN DER SCHULE
 PREIS 38 KRONEN

Mittwoch 10. 7. 91	Středa 10. 7. 91
9 ⁰⁰ Uhr Frühstück	9 ⁰⁰ Uhr - rjaka
9-12 Uhr Unterricht	12 ³⁰ Uhr oběd
12 ³⁰ Uhr Mittagessen	15 ¹⁵ hod. orchestra
15 ¹⁵ Uhr Orchestra	16 hod. J. Duarte - banda
16 ⁰⁰ Uhr J. Duarte - Treffen	18 ⁰⁰ hod. - recie
18 ⁰⁰ Uhr Abendessen	20 ⁰⁰ hod. koncert
20 ⁰⁰ Uhr koncert v. Mikulky	

prof. Cresskey č. 1

- Jaroslav Lachar
- Andreas Haropist
- Janez Gregoric
- Karol Hradilov
- Karoline Hradilov
- Hilbert Jiv
- Vladimir Novotny
- Karel Fleisdlinger
- Alex Trula
- Herman Riffater
- Antje Wolvart
- B. Lelieveldt

KONCERTNI SAL

Wer hat Interesse zum J.W. Duarte
 bitte sich einzutragen:
 Zajemci do třídy J.W. Duarteho:

- 9⁰⁰ 7⁰⁰ (D. Duarte) ...
- 9¹⁵ 9¹⁵ (D. Duarte) ...
- 10⁰⁰ 10⁰⁰ (D. Duarte) ...
- 10¹⁵ 10¹⁵ (D. Duarte) ...
- 11⁰⁰

prof. Duarte č. 20

- Jiří Knapka
- Klára Karasová
- Jana Procházková
- Jiří Jellinek
- Karolina Tuláková
- Věra Pávková
- Vlastimil Hadravský
- Rudolf Pospíšil
- Konkva Káňka
- ~~Osvaldo Santos~~

EVILUS TESA
 PŘONOSNINER
 16-1705

STROJY:

- AGUSTINE - kut
- Blau - 280 Kč
- Stamus - 290 Kč
- PYRAMID - 295 Kč
- SABARDIO 116 - 340 Kč
- 110 - 280 Kč
- PYRAMID SUPER - 490 Kč

LADÍČKY:

- OPARIS - 490 Kč
- KORE CP-1 - 440 Kč

PRODEJ
 VERKAUFZEIT } 10⁰⁰ v INTERNÉTĚ (GAL)

Za dveřmi zní kytary, 1991 (foto archiv Kytarového festivalu Mikulov)

jiná situace než domluva s kolegou, s nímž jste vystupovali na stejném pódiu a pak si spolu zašli třeba na pivo. Během prvních několika ročníků jsme sem tímto způsobem dostali kytaristy, absolutní světové špičky, kteří jsou dnes v podstatě nezaplacitelní. A byli to buď přímo moji kamarádi, nebo právě kolegové z pódii. Ale nebylo to z naší strany zneužívání známosti; ti lidé sem přijeli, přednášeli, učili nebo jen koncertovali, strávili za symbolické odměny kytarový týden v Mikulově – a další roky se sem již sami vraceli! Anebo přijížděli do Mikulova i mimo festival – s některými jsem se tu potkával o vínoobraní nebo tu trávili dovolenou, protože si třeba chtěli prohlédnout celý Lednicko-valtický areál, kam jsme je zavedli při našich výletech.

Organizátoři festivalu udělali první krok vstříc svým zahraničním kolegům z Vídně, Salzburgu, Grazu a dalších míst a ti odpověděli víc než ochotně. Přijali pozvání do Mikulova nikoliv jako gesto vlastní důležitosti, nýbrž z pozice ryze partnerské. Znali Martina Myslivečka, sledovali mikulovské kytarové dění a fandili mu. Přijeli poprvé, aby přednášeli, vyučovali i sami hráli, a od té doby na festival jezdili.

Již v roce 1987 přijel poprvé na kytarové kurzy zahrát legendární rakouský kytarista Leo Witoszynskij, profesor z Hochschule für Musik und darstellende Kunst v Grazu, a opakovaně se sem vracel. V prvních ročnících byl jedním ze sloupů festivalu, přednášel, vyučoval i hrál na koncertech a byl také duchovním otcem myšlenky, která začala pak festival provázet – že naše republika jako někdejší součást bývalého Rakouska-Uherska patří do velkého kulturního celku, který jsme kvůli ostatnému drátu desítky let nevnímali. Snad právě díky němu si zakladatelé festivalu začali uvědomovat, že úkolem tohoto již mezinárodního kytarového setkávání je také postupně vracet Českou republiku do kulturního teritoria evropského středu, do něhož vždy patřila. A na tom se kolegové z Rakouska a také Německa nemalou měrou podíleli.

Martin Mysliveček viděl kytarový festival ještě z jednoho zajímavého úhlu: *V těch prvních ročnících jsme se začali sžívat s městem a jeho obyvateli a začali jim sdělovat, že jsme tu i pro ně, že to, co se tu naším prostřednictvím děje, se jich také týká. A čím dál víc. Že je to mezinárodní společenská záležitost, která může do budoucna vytvořit novou tradici a toto místo pojmenovat i v evropském kontextu. A to se skutečně během několika málo let stalo.*

Tyto první ročníky organizované pod hlavičkou České hudební společnosti byly financovány z účastnických poplatků, které opravdu nebyly nikterak vysoké. Vyučující i vystupující ze zahraničí chápali svou účast jako přátelskou pomoc a ještě také nejméně pět šest let po revoluci přijížděli s entuziasmem ve snaze přispět k otevření cesty českým kytaristům do kulturního světa. Martin Mysliveček vzpomíná na dnes již kytarové legendy, které tu takto působily – David Russel, John W. Duarte, Abel Carlevaro, ... *Nadšeně s námi sdíleli porevoluční euforii a za symbolický honorář tu s námi prožili celý týden. David Russel tu hrál za 2 500 Kč. A to mu po poslední snídani ještě zbyla pětistovka – co s ní, tak nám ji tu nechal.*

Po roce 1989 založila trojice Dvorská, Mysliveček, Juřica Českou kytarovou nadaci, aby mohli žádat ministerstvo kultury a další instituce o finanční dotace na festival. Od roku 1991 na něj přispíval již i Městský úřad Mikulov. Regionální muzeum bylo partnerem v pořádání festivalu a od počátku poskytovalo své prostory na konání koncertů zdarma. Organizátoři oslovovali podnikatele, organizace, občas pozvali v Brně na tiskovou konferenci novináře, aby festivalu pomohli dostat se do povědomí potenciálních mecenášů.

Kytarová nadace neměla dlouhého trvání, protože se zásadně změnily podmínky existence nadací, především nutnost finančního vkladu, proto v roce 1999 vzniklo občanské sdružení Kytarový festival Mikulov, v němž si tři zakladatelé rozdělili funkce, ovšem stále stejně a stále spolu připravovali jednotlivé festivaly – od nápadů přes vytvoření dramaturgické osnovy až po program volného času. Sami pokládají tento lidský element za ještě důležitější než finance.

Postupem let, jak se Česká republika již etablovala na evropské půdě, přestalo zde přirozeně fungovat vnímání mikulovského festivalu jako akce pořádané zemí, jež se

Na návštěvě u mikulovského vinaře – druhý zleva Krysztof Pelech z Polska, druhý zprava Angličan Gordon Crosskey z Royall Northern College of Music in Manchester, za ním jeho manželka, 1992

vymanila z totalitního systému a které je potřebné a záslužné pomáhat. Naši kytaristé již stojí v partnerské rovině s kytarovým světem a předpokládá se, že organizátoři festivalu jsou schopni zaplatit kapacity, které chtějí pozvat. A to se v dalších letech také dařilo.

Vedle zahraničních umělců se po revoluci na festivalu objevily i české kytarové hvězdy, které v době totality emigrovaly a na českých pódiích nemohly do té doby vystupovat. Stanislav Juřica vzpomněl alespoň na dva z kolegů-emigrantů: *Vladimír Mikulka přijel zahrát na festival, hned jak to po roce 1989 šlo, a byl to pro nás a hlavně pro něj ohromný zážitek. A nesmíme zapomenout na Pavla Steidla, pro něj byl náš festival vlastně návratem domů. On působil pedagogicky v Holandsku a koncertoval po celé Evropě, kromě naší republiky. Dodnes je nám vděčný, že jsme mu umožnili v Mikulově vstoupit do českého kytarového světa. Na festivalu byl pak dokonce vícekrát.*

Několikrát se také podařilo domluvit se s organizátory kytarového festivalu v Bratislavě, jenž existoval již od sedmdesátých let a některé roky běžel ve stejném termínu jako mikulovský, na vzájemné „výměně“ vystupujících interpretů. Pak se oba festivaly dělily o náklady na cestovné pro umělce, což znamenalo nemalou úsporu. Na Bratislavské kytarové dny se někdy zajeli podívat i účastníci mikulovského festivalu.

Původně pedagogicky zaměřené kurzy určené především pro učitele hudebních škol a studenty konzervatoří se zásluhou působení řady renomovaných kytarových sólistů a pedagogů našich i zahraničních dostaly na opravdu vysokou úroveň jak pedagogickou, tak uměleckou a zájem ze strany účastníků o ně narůstal. Počet frekventantů se zvyšoval, čímž se ovšem také zvyšovala náročnost organizační stránky festivalu, a ta stále spočívala na bedrech třech zakladatelů, byť při konkrétních akcích měli pomocníky, většinou absolventy předešlých kurzů, kteří byli od začátku vtaženi do atmosféry festivalu. Olga Dvorská to vyjádřila tak, že se cítila vždy jako hostitelka vzácných hostů, a těmi byli všichni – at vystupující umělci, lektori či žáci. *Přáli jsme si, aby se všichni*

Po celodenním kytarovém maratónu často následovaly večírky s vínem a kytarou – zde zpívá a hraje Luis Ochoa z Venezuely, 1992 (foto archiv Kytarového festivalu Mikulov)

Budova mikulovského učiliště roky poskytovala kytarovému festivalu zázemí. V popředí na schodech sedí mj. Leo Witoszynskij, Janez Gregorič, József Eötvös, Gordon Crosskey, Stanislav Juřica a Olga Dvorská, 1993 (foto archiv)

Od roku 1996 se konaly odpolední koncerty laureátů kytarových soutěží a účastníků mistrovských tříd v zámecké sale terreně (foto archiv Kytarového festivalu Mikulov)

Stanislav Juřica se studenty, 1997
(foto archiv Kytarového festivalu Mikulov)

Na návštěvě u Martina Myslivečka, 1998
(foto archiv Kytarového festivalu Mikulov)

u nás cítili skvěle. Snažili jsme se předvídat problémy a řešit je, než do problémů opravdu vyrostly. Dělalí jsme, co jsme jim na očích viděli. Neměli jsme rozdělené úkoly, všichni tři jsme byli u všeho, všichni jsme tím žili, neustále jsme byli v dění – byl to náš festival. A odměnou nám bylo, když jsme viděli, že se stejně tak chovají všichni k nám i mezi sebou. Hrozně mě ze začátku překvapovalo, že ti „velcí“ zahraniční umělci, kteří k nám začali jezdit, vystupovali nejen vůči nám, ale i vůči našim děckám úžasně kamarádsky, přátelsky, neměli problém si sednout se svými žáky i mimo výuku a povídat si s nimi. Na to nebyli naši příliš zvyklí, takže si odnášeli z Mikulova dvojnásobný zážitek – učil je někdo, kdo byl v kytarovém světě osobností, a ještě si s nimi sedl s pivem ke stejnému stolu...

Pro některé zahraniční účastníky kytarových kurzů byly první ročníky náročné z hlediska konfrontace rozdílných kultur – střet se socialistickými poměry, přetrvávajícími v obchodu či ve službách ještě i pár let po revoluci, zvládali někdy s údivem, avšak s milým nadhledem. V prvních pěti letech existence kurzů byl v Mikulově jediný hotel, Hotel u nádraží, a jen velmi málo ubytovacích zařízení, Národní dům, Pálava a zámecká ubytovna – a kvalitní vůbec žádná. Účastníci kurzu bývali ubytováni na internátech učilišť, jednak na Vídeňské ulici, jednak na náměstí, a v Hotelu u nádraží. Stravovali se v jídelně učiliště nebo chodili na obědy do restaurace Pálava na náměstí. Olga Dvorská vzpomíná na jednoho z lektorů ročníku 1991 – na Angličana Johna Williama Duarta. *Když k nám přijel poprvé, bylo mu okolo šedesáti let. Zažil prý mnohé, ale tady byl opravdu ze všeho šokován. Když dostal v restauraci řízek, ptal se, co to je, a dostalo se mu odpovědi, že vepřové maso obalené ve strouhance a osmažené. Dlouho s řízkem na talíři zápolil, až radostně zvolal: mám ho! Našel to maso...*

Průběh vlastního festivalového týdne byl vždy pro všechny tři složením maturity z organizačních schopností, umění improvizace, ze zvládání zátěžových situací, stresu, nedostatku spánku a řady nejednoduchých situací. Tomu všemu předcházela náročná příprava a ta postupně obsáhla časové rozpětí v podstatě od jednoho festivalu k druhému. *Každý ročník byl pro nás kus života a vlastně rok života, protože přípravě jsme věnovali spoustu času, stála nás mnoho starostí, ale přinášela i mnoho radostí. A úžasné na tom bylo, jak mezi námi fungovala tvůrčí komunikace, festival jsme připravovali společně a žili jsme jím. Nikdy pro nás nebyl komerční záležitostí a od začátku jsme věděli, že nikdy nebude. Pro nás to byla jakási služba myšlence vytvoření prostoru pro vzájemné setkávání a zprostředkování kontaktů s kytarovým světem. Kytara profesně zaplnila festival – výuka v mistrovských třídách, semináře, přednášky s kytarovou tematikou, hra v kytarovém orchestru, ale my jsme chtěli nabídnout víc – aby to setkávání bylo něčím výjimečné, nezapomenutelné, mikulovské. Několikrát do roka jsme se s Martinem a Olgou scházeli, přijížděli do Mikulova, objevovali nová zajímavá místa v jeho okolí, vymýšleli nové cíle kratších i delších výletů – mikulovský zámek, Valtice, Lednice a zámečky v okolí, Moravský kras, Macocha. Těšili jsme se na naše setkání, na nichž jsme vymýšleli program festivalu, a pak na to, jak budeme našim žákům představovat krásy Moravy. Pro cizince byl náš výlet vždycky úžasný zážitek, ale často také i pro naše děcka. Třeba na lodičkách na Macoše byl z nich jen málokdo.*

Ve světě se pořádá dnes již řada kytarových festivalů, s nimiž v profesionální úrovni ten mikulovský rozhodně snese srovnání. Zároveň je však jiný, výjimečný v jiném ohledu – vládne tu vždy uvolněná přátelská prázdninová atmosféra. V porovnání s jinými podobnými akcemi nepůsobí zdaleka tak konkurenčně, soutěživě, nikdo ze zúčastněných se proti nikomu nevymezuje, lidé se tu mnohem více respektují a vzájemně si fandí. Společné programy mimo výukové a koncertní prostory jen tuto atmosféru dále umocňují. Martin Mysliveček znal dobře jiné festivaly a šlo mu právě o to, aby z Mikulova lidé odjížděli s vědomím, že byli na festivalu a zároveň na návštěvě u přátel, kteří o ně hodně stáli a snažili se, aby to pro všechny byl týden plný pozitivních zážitků a dobré nálady. *Vlastně jsme tak trochu „nakazili“ tou pohodou a dobrými vztahy, které mezi námi třemi vždy fungovaly, i naše hosty. A dobré vztahy a pohoda provázely všechny festivalové ročníky*

Třída profesorky Brigitte Zaczek z vídeňské Univerzity múzických umění v roce 1998
(foto archiv Kytarového festivalu Mikulov)

Kytarový festival 1998 před zámeckými branami. V popředí sedí mj. Fabio Zanon z Brazílie, John W. Duarte z Anglie, Američané Matanay Ophee a Joel Brown, Patrick Zeoli z Irska, Rakušané Alexander Swete, Brigitte Zaczek, Martin Schwarz, André Burguete z Francie a Němci Jens Wagner a Thomas Offermann (foto Dan Kamenář)

Kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Roberta Polloczka v roce 1999

Mistrovská třída a József Eötvös, umělecký ředitel Mezinárodního kytarového festivalu v Ostřihomi, se svým maďarským krajanem Antalem Pusztaiem v roce 2001

Vynikající německý kytarář Bernard Kresse vedl v roce 2002 seminář na téma sedmi- a vícestrunné kytary na počátku 19. století. Tyto originální nástroje restauruje a staví jejich repliky

Portrét festivalu 2001 – Antigoni Goni, řecká umělkyně působící v USA, jedna z nejvýraznějších kytaristek dneška. Vedla zde mistrovské třídy a vystoupila s recitálem

Kytary se neodkládaly ani při výletech – Pablo Márquez v roce 2003

Na festival začali záhy přijíždět také kytaráři. Nádherné nástroje zde v roce 2004 vystavovala německá kytarářka Heidi von Rüden

a dávaly jim dlouhá léta typický charakter. Vždyť i lidé z Ameriky nebo z Anglie stáli o to se sem vrátet i za těch materiálně pro ně nezajímavých podmínek, které jsme jim mohli nabídnout. Byl to pro ně jakýsi nový spirit. Navíc Mikulov sám svým geniem loci přitahuje a oslovuje. Člověk, který sem přijede poprvé a vy ho provedete po náměstí, posadíte před restauraci na zahrádku, aby vnímal ten pohled přes hrobku na Svatý kopeček, vyvedete ho na zámek, ukážete obří sud, salu terrenu, otevřete dveře na zámeckou terasu, vlastně nevyjde z úžasu. Ohromení a zážitky. A když si navíc může třeba zrovna v sale terreně sednout a zahrát, už ho má to místo v hrsti. Také proto se z festivalu mohla stát, a snad i stala, velká kulturní událost a Mikulov do budoucna i díky festivalu může být jedním z nejvýznamnějších kulturních center regionu, a to i směrem na jih, jak tomu dřív bývalo.

K festivalu patří mikulovský zámek. Vlastně i svou hudební tradicí; bylo tu pravděpodobně první zámecké divadlo v českých zemích, vystavěné v letech 1611–1618. A zněla tu i loutnová hudba – z mikulovského zámku dokonce pochází rukopisný loutnový sborník německé tabulatury, který obsahuje pestrý výběr soudobého zámeckého repertoáru. Jedná se o skladby převážně italské a německé proveniencí psané kolem roku 1600.

Zámek je pro účastníky festivalu nesmírně inspirativní, prostory dýchající velkými historickými událostmi, nabitě energií... *Jeden hoch z Argentiny, Pablo, nás v nástupním sále upozornil na to, že když se sluníčko kloní k západu, promítá okna sálu na protilehlou zeď a na ní se přímo západ slunce odehrává – a při něm vždy zní první část koncertu. Od té doby nás na to upozornilo již mnoho vystupujících. Vše je tu famózní – atmosféra, obrazy, schodiště sloužící jako pódium a při zaplněném sálu fantastická akustika. Seběmenší gesto se hráči okamžitě vrací a může na ně reagovat, což je úžasně motivující. I to je jeden z momentů, proč se festival, aspoň podle našich informací, dostal do takové známosti, protože rovin, pro které za to stojí jej zažít a zúčastnit se ho, je celá řada. Liší se od ostatních. Festivaly většinou buď mají peníze, ale nemají prostory, nebo mají prostory, ale chybějí jim peníze na zaplacení světových interpretů. Nebo i mají hromadu peněz*

Rakouský kytarista Alexander Swete při koncertu v zámeckém nástupním sále v roce 2004. Špičkový sólový kytarista, vyučující na Univerzitě múzických umění ve Vídni, zde vystupoval a vedl mistrovské třídy vícekrát

a k tomu úžasný zámek, ale zas postrádají důležitý prvek toho přátelského, příjemného komunikačního prostředí. V Mikulově je všechno.

Proto se na mikulovský festival opakovaně vrací i řada studentů. Stal se součástí jejich umělecké minulosti i přítomnosti a ze zážitků kulturních, společenských i poznávacích čerpají i pro svou budoucnost. Takto festival oslovil možná desítky, možná stovky mladých lidí a to je další důvod k ocenění jeho přínosu. Olga Dvorská vypočítávala také řadu studentů ze Slovenska, Rakouska, Německa, Holandska, s nimiž se setkávají na festivalu i mimo něj. *Holandský student Boudeuijn Lelieveldt, dnes mezinárodně uznávaný odborník v lékařské diagnostické technice, amatérský kytarista, kterého do Mikulova přivedl Pavel Steidl, se kvůli festivalu naučil česky! Pravidelně sem každý rok jezdí, jeho kolegové v práci prý vědí, že v termínu mikulovského festivalu s ním nemohou počítat. Ale jezdí do Česka i na dovolenou, republiku má již projetou a miluje to tu. Díky festivalu.*

Při přípravě jednotlivých ročníků se všichni snažili, aby byl každý festival něčím zajímavý, zvláštní, typický – ať zajímavými hosty, zaměřením, nebo třeba tím, že bude věnován osobnosti kytarového světa slavící životní jubileum. Tak vzniklo několik unikátních profilových programů – například ročník 1993 věnovaný Segoviovi, další pak Carlevarovi, ročník 2001 Rodrigovi a 2002 Tárregovi.

Třetí ročník interpretačního kytarového kurzu v roce 1989 ještě nebyl festivalem, ale strukturou se mu již blížil. Vedle Martina Myslivečka, který několik prvních ročníků také hrál, zde již vystupovali i zahraniční kolegové. *Vyučovalo se na hudební škole, z jejíž oken jsme vždy ráno hlasitě pozdravili lidi procházející po náměstí, a všechny koncerty se konaly také ještě na hudební škole, jen poslední koncert byl v nástupním sále na zámku. Olga Dvorská si vybavila jeden z koncertů na dvorečku školy. Hráli tu Jozef Zsapka, náš spolužák z Brna, a jeho žena Dáša – kytara, flétna. A protože se Dáša bořila podpatky do rozmoklého trávníku, přinesli jsme odněkud z dalšího dvora zadní stěnu králíkárn, položili na trávu a bylo pódium.*

Kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigentky Melitty Heinzmann (na fotografii vlevo) v roce 2004

Alvaro Pierri z Uruguaye, jedna z nejvýraznějších osobností koncertního kytarového přednesu, spolu se svou kolegyní z Univerzity múzických umění ve Vídni rakouskou umělkyní a pedagožkou Brigitte Zaczek při koncertu v roce 2004

Mistrovská třída argentinského virtuosa Pabla Márqueze v roce 2005

Poprvé v republice zazněl bandoneon v koncertním provedení na mikulovském kytarovém festivalu v roce 2006. Italského bandoneonistu Cesarea Chiacchiarettu na kytaru doprovodil jeho krajan Giampaolo Bandini.

Běloruský kytarista Igor Dedusenko při koncertu v dietrichsteinské hrobce. V roce 2006, kdy v Mikulově vystupoval, mu bylo 16 let a byl již držitelem mnoha ocenění z mezinárodních kytarových soutěží

Housle a kytara a dva virtuosové – Gabriela Demeterová a Pavel Steidl na festivalovém pódiu v roce 2006

Trojice českých kytaristů, Trio Folarte, hrála v mikulovské dietrichsteinské hrobce v roce 2006. V téměř roce získala na Mezinárodní kytarové soutěži v italské Gorizii první cenu

Stanislav Juřica vedl kytarový orchestr, který pak vystoupil na slavnostním závěrečném koncertě na zámku. *Chtěli jsme, aby se všichni do něčeho zapojili. Aby na koncertech vystupovali i účastníci seminářů nebo aby si zahráli v orchestru, který jsme s nadsázkou nazvali Mikulovskou filharmonií; v ní jsme ze začátku hráli všichni. Později jsme pozvali již dirigenta, aby měli studenti pocit opravdovosti, že pracují pod profesionálním vedením.*

Záhy kurzy začaly doprovázet výstavy kytarářů, kteří se zde prezentovali, a to nejenom naši, především legendární Jan Schneider, ale i rakouští, němečtí i holanďtí. V roce 1989 tu vystavoval kytary Tobias Braun z Rakouska.

Čtvrtý ročník interpretačního kytarového kurzu v roce 1990 uvedl krásný velký černý plakát s loutnou. Do té doby dělala plakáty a pozvánky nádherným rukopisem výtvarnice z muzea paní Marta Šiprová, pokud je netvořil v Rakousku s pomocí své paní domácí a kopírky přímo Martin Mysliveček. Protože se organizátoři snažili, aby se na každém ročníku prezentoval někdo z naší republiky, byl v tomto roce pozván Vladislav Bláha. Ze zahraničních interpretů se tu poprvé objevil mladičkový polský kytarista Krzysztof Pelech – již tehdy však velká kytarová hvězda. A opět na kytarové kurzy přijel legendární rakouský kytarista Leo Witoszynskyj, kolega Martina Myslivečka z vysoké školy z Grazu.

Ze slavných jmen tohoto ročníku připomněl Martin Mysliveček světově proslulého skladatele a respektovaného kritika Johna Williama Duarta. *Byl to typický Angličan, nesmírně vtipný pán, ale také výrazně kontroverzní osobnost. Dokázal být na jednu stranu úžasně pozitivní, na druhou však uměl vše zatratit. Proto byl vždy částí publika zbožňován a částí nenáviděn – nikoho nenechával lhotejným. Do vysokého věku velice aktivní, býval zván na prestižní kytarové akce. Byl dost navázaný na české kytaristy – Mikulku, Bláhu, Matouška – a často sem jezdil, oslavil v republice dokonce své sedmdesátiny a byl i v Mikulově, na který nedal dopustit; patřil k jeho oblíbeným místům. Psal také o našem festivalu. Byl nadšený z toho, jak bezprostředně u nás všechno funguje.*

Na takovéto výlety se ještě dlouho vzpomíná – Lednicko-valtický areál v roce 2006

Unešený byl hlavně z toho, že navzdory ne příliš exkluzivním materiálním podmínkám je úroveň festivalu výjimečná, super. A to mohl posoudit, festivalů s vysokou úrovní ve světě zažil opravdu hodně.

Pátý ročník kytarových setkání v roce 1991 byl prezentovaný již jako festival a seminář. Ze zahraničních lektorů tu působili María Isabela Siewers, pocházející z Argentiny a vyučující na Hochschule für Musik „Mozzarteum“ Salzburg–Innsbruck, opět Leo Witoszynskyj z Grazu a Angličan Gordon Crosskey z Royal Northern College of Music Manchester. Dalšími lektory byli Martin Mysliveček a Stanislav Juřica. Jako hosté tu vystupovali Vladimír Mikulka a Štěpán Rak. Hostující umělci, kteří přijížděli zahrát koncert, tu již nebývali celý týden, ale bylo snahou organizátorů, aby se alespoň v rámci jednoho dne či odpoledne setkali s účastníky semináře. Těch již bylo mnohem více než v prvních letech, v tomto roce byl pro velký zájem jejich počet rozšířen na 55 a pocházeli z Československa, Německa, Holandska a Rakouska. Jako dirigent kytarového orchestru byl přizván Robert Polloczek, který vystřídal Stanislava Juřicu ve vedení „Mikulovské filharmonie“.

V souvislosti s Vladimírem Mikulkou si vzpomněl Martin Mysliveček na důležitou poznámku ohledně vína. *Když si chtěl tehdy Mikulka odvézt z Mikulova dobré víno, byl to pro nás problém kvalitní víno mu narychlo zajistit. Ještě přežívala epocha druháků, to ještě nebyla taková samozřejmost jako dnes, kdy se tu pije v podstatě jen kvalitní víno a všichni to vědí.*

Mikulovský festival již začínal být díky kytarovým špičkám, které se ho účastnily, pomalu pojmem, což přilákalo i rozhlas a televizi. Koncerty sledovaly nejen Československý rozhlas Brno a Československá televize Brno, ale také ORF Vídeň, a o festivalu informovaly renomované zahraniční kytarové časopisy – Gitarre und Laute z Německa a Classical Guitar z Anglie.

Ročník 1992 – VI. kytarový festival a seminář – byl nový tým, že se vedle večerních koncertů začaly pořádat také odpolední koncerty mladých talentů. Odpolední řada koncertů představuje laureáty uznávaných mezinárodních kytarových soutěží a vybrané účastníky

Při výletě ke Třem gráciím překvapily účastníky festivalu tančící vily. I ty do tohoto kraje patří...

mistrovských tříd. Studentské koncerty se konaly několik let v krásném prostředí – ve štukovém sále vedle dietrichsteinské hrobky. Tehdy se zavedly také dodnes dodržované časy zahájení odpoledních koncertů v 17.17 a večerních ve 20.20. Později ještě několika nočních ve 22.22. Hvězdou šestého ročníku kytarových setkání byl kytarista David Russel, vítěz řady mezinárodních soutěží, známý obrovskou virtuositou a kultivovaností svého projevu, všestranný kytarista, jenž patří ke světovým špičkám dodnes. Z dalších slavných jmen, která se objevila v programu koncertů, je třeba zmínit našeho kytaristu působícího tehdy v Holandsku Pavla Steidla, laureáta i vítěze světové rozhlasové soutěže Radio France, a polského virtuosa Krzysztofa Pelecha, laureáta i vítěze několika evropských kytarových soutěží. Krzysztof Pelech byl i jedním z lektorů tohoto ročníku.

Propagaci festivalu a jeho soustavnou fotodokumentaci začal od této doby dělat Stanislav Juřica a tímto rokem se již i ve veškerých tiskových materiálech souvisejících s organizací, propagací a informacemi dostal festival na profesionální rovinu. Ke každému ročníku byly také tištěny samolepky a zhotoveny propagační tašky.

VII. kytarový festival a seminář – Mikulov 1993 byl prvním festivalem, jenž byl věnován významné osobnosti z kytarového světa. Byl jí Andrés Segovia, fenomenální andaluský kytarista a „otec moderní klasické kytary“, jenž se narodil před 100 lety. Martin Mysliveček při zahájení festivalu uvedl, že vlastně díky němu se zde všichni potkávají, protože Segovia byl ten, který v galerii hudebních nástrojů získal pro kytaru – podceňovaný lidový nástroj – rovnocenné místo. Na festivalu vystoupil Wolfgang Lendle, virtuosní hráč, jenž kromě jiných studoval právě u Andrése Segovii. Spolu s ním vystoupila i jeho manželka, mezzosopranistka Bertha Casares. Festival opět navštívil Vladimír Mikulka a také Pavel Steidl. Ten přednesl několik skladeb s Janem Opšitosem, předním českým houslistou působícím v Holandsku. K světové špičce patří i další účinkující, a to Roberto Aussel z Argentiny.

Vedle tradičních sponzorů, kteří festival podporovali, přispěla v tomto roce i velvyslanectví Argentiny, Venezuely, Španělska a Rakouska.

Od osmého ročníku nesl festival ve svém názvu již i přívlastek mezinárodní. VIII. mezinárodní kytarový festival – Mikulov 1994 uvedl plakát navržený výtvarníkem Liborem Lípou, mikulovským rodákem, jenž zpracoval i grafické návrhy na pozvánky a programy a také na samolepky, tašky a trička, které festival již každoročně doprovázejí. Ovšem logo i design propagačních materiálů, vytvářené od tohoto roku Liborem Lípou, byly v každém ročníku jiné, což bylo také specifíkem mikulovského festivalu.

Festival se dostal již do povědomí kulturní veřejnosti a začal být zajímavý i pro pražské publikum. Česká televize natočila z tohoto ročníku čtyřicetiminutový pořad Párty pro kytaru. Český rozhlas pravidelně zaznamenával všechny festivalové koncerty a vysílal je v exkluzivních samostatných pořadech na stanici Vltava. Ve spolupráci s Českým rozhlasem Brno začali organizátoři festivalu od toho ročníku vydávat nahrávky koncertů vystupujících umělců i nejlepších účastníků festivalu – posluchačů mistrovských tříd. Nejprve to byly magnetofonové kazety, od roku 1997 pak nosiče CD.

Ročník 1994 byl významný jménem slavného uruguayského kytaristy Abela Carlevara, žáka Andrése Segovii. Martin Mysliveček a Stanislav Juřica se s ním potkali v předchozím roce na festivalu v Německu a požádali ho, zda by nepřijel do Mikulova vyučovat. Jeho metoda hry a metodika výuky hry na kytaru byla u nás naprostá novinka a v kytarovém světě znamenala a dodnes znamená mezník ve vývoji techniky hry, jak komentoval Stanislav Juřica. *Já jsem se s Carlevarovou technikou setkal již dřív a byl jsem velký fanda tohoto nového přístupu ke kytarové technice, ale až po absolvování jeho kurzu na festivalu v Německu jsem ji začal nejen naplno vyučovat na Konzervatoři Pardubice, ale i na kurzech dalšího vzdělávání učitelů. V Mikulově jsem dokonce Carlevarovi dělal asistenta.*

Na Carlevara vzpomínal i Martin Mysliveček. *To, že se nám ho sem podařilo přivést, byla pro nás a pro všechny opravdu událost, slavný moment mikulovských festivalů. Carlevaro hrál na zahajovacím koncertě, dokonce hrál i s komorním orchestrem vlastní*

Již v osmi ročnících mikulovského kytarového festivalu vedl mistrovské třídy charismatický Pavel Steidl, 2006

Opora mikulovského festivalu – Leo Witoszynskyj v roce 2006

Výstava uspořádaná k 20. výročí existence mikulovského kytarového festivalu v roce 2007 přivedla do štukového sálu nejen účastníky festivalu, ale i mikulovské občany

skladbu a několik dní zde svou metodu vyučoval – nejmodernější metodiku hry na kytaru, nazývanou dnes již jako Carlevarova škola. Mikulov byl tak jediným místem u nás v republice, kde Carlevaro působil. I po jeho smrti různě ve světě pokračují kurzy Carlevarovy techniky dodnes. Dělají je jeho bývalí asistenti; i my jsme zde později měli jednoho z jeho žáků, který tu vedl seminář pro naše studenty. Sám jsem tuto techniku také i v Grazu propagoval.

Poprvé na festivalu vystoupilo Duo Sonare z Německa – Thomas Offermann a Jens Wagner, známí skvělou interpretací romantické kytarové hudby hrané na dobové nástroje. Jedním z lektorů byl i skvělý maďarský kytarista József Eötvös – vedoucí osobnost mezinárodního kytarového festivalu v Ostřihomi. Na festivalu slavil neobyčejný úspěch. Martin Mysliveček vzpomněl také na příhodu při jeho vystoupení – *kdž hrál úpravu Bachových Goldbergových variací, nesmírně obtížné skladby, zhaslo při koncertu na sále nečekaně světlo, a on to zkrátka dohrál naprosto poslepu – a perfektně.*

Devátého ročníku mezinárodního kytarového festivalu – Mikulov 1995 se v mistrovských kurzech zúčastnili opět studenti z mnoha zemí Evropy – např. České republiky, Slovenska, Rakouska, Německa, Maďarska, Polska, Holandska, Itálie. Tento rok se nabídka programu rozšířila ještě o noční koncert pořádaný ve 22.22 hodin. Festival zahájilo vídeňské kytarové kvarteto s vtipným názvem Guitar4mation, hrající repertoár jak ryze klasický, tak ovlivněný současnou jazzovou a latinsko-americkou hudbou. Zážitkem nejen pro milovníky staré hudby byl recitál profesorky vídeňské Univerzity múzických umění Brigitte Zaczek, která hrála na arcioutnu, na níž se v historických dobách snad hrávalo i na mikulovském zámku. Na barokní kytaru, vzácný originál z poloviny 17. století, zde zahrál specialista, vynikající anglický kytarista Harvey Hope. Byl to patrně první recitál na barokní kytaru u nás. Na koncertech vystoupili také mikulovskému publiku již známí virtuósní hráči Pavel Steidl, Leo Witoszynskij či Krzysztof Pelech. Kromě špičkových sólových recitálů začali organizátoři do programu festivalu zařazovat i komorní koncerty

Hubert Käppel, vynikající pedagog, jenž vede na Vysoké hudební škole v Kolíně nad Rýnem jednu z nejúspěšnějších kytarových tříd, koncertoval na mikulovském festivalu v roce 2007

obsahující nejrůznější nástrojové kombinace s kytarou. Proto jeden večer patřil koncertům pro kytaru a komorní orchestr, kde se představil Komorní orchestr Bohuslava Martinnů pod taktovkou Evžena Zámečnicka. I v dalších letech se s tímto orchestrem publikum na večerních koncertech často setkávalo, stejně jako s Kvartetem města Brna, které zde poprvé vystoupilo o rok později.

Rok 1996 byl jubilejním 10. ročníkem mikulovského festivalu a pro všechny zúčastněné bylo nezapomenutelným zážitkem vystoupení Štěpána Raka a Alfréda Strejčka s pásmem *Vivat Comenius*. Připravili jej v roce 1992 k čtyřstému výročí narození Jan Amose Komenského – autorem hudební části je Štěpán Rak, part pro lidský hlas přednášel Alfred Strejček a jedná se o výběr z textů Komenského Obecné porady o nápravě věcí lidských. *S tímto pořadem objeli Rak a Strejček Evropu i Ameriku. A pro nás tady, hlavně pro zahraniční účastníky, to bylo něco tak sugestivního, naprosto nepochopitelného, že si to vystoupení stále věrně vybavuji. Štěpán Rak hrál v první půlce večera své skladby, ve druhé půlce v programu *Vivat Comenius* Alfréd Strejček přednášel, a to v několika jazycích, citáty z Komenského, hrál na zobcovou flétnu a do toho vstupoval opět Rak se svou kytarou. Nezapomenutelná událost.*

Druhým vrcholem jubilejního ročníku pak bylo vystoupení uruguayského kytaristy Alvara Pierriho, fenomenálního hráče, s nímž se potkal Martin Mysliveček poprvé v roce 1976 na soutěži v Paříži. *Když jsem ho tehdy slyšel, jak se před soutěží rozehrává, chtěl jsem to vzdát a odejít. On tu soutěž vyhrál a já byl druhý. Po letech jsme se potkali v Salzburgu, já ho pozval do Mikulova a on přijel. Byl to zážitek. Rok na to získal profesuru ve Vídni – je to jedna z osobností z vídeňské hudební univerzity nám hodně nakloněných.*

Jedním z lektorů tohoto ročníku byl Patrik Zeoli – irský kytarista a pedagog, jenž studoval u Abela Carlevara. Odpolední koncerty účastníků kurzu se přesunuly od tohoto ročníku do zámecké sály terreny.

Švýcarský loutnista Jürgen Hübscher vedl v roce 2007 v Mikulově semináře věnované barokní hudbě. Festival navštívil vícekrát, také s mezinárodně uznávaným souborem La Volta, který založil

Michael „Kosho“ Koschorreck – charismatický německý kytarista, zpěvák, skladatel, působící na Akademii populární hudby v Manheimu. Na festivalu koncertoval v roce 2007 a také 2010

Německé duo Friend 'n Fellow v roce 2008 na mikulovském festivalu. Constanze Friend a Thomas Fellow jsou jedni z nejvýznamnějších představitelů elektroakustické scény

Maďarské kytarové duo Katona Twins tvoří sourozenci Peter a Zoltán, vynikající hráči, kteří v roce 2004 jako první kytaristé v historii získali prestižní ocenění Borletti-Buitoni prize. V Mikulově koncertovali v roce 1997 a pak 2008

Jedenáctý ročník festivalu v roce 1997 zaznamenal určité organizační změny – výuka a semináře se již nekonaly v hudební škole, nýbrž v prostorách Středního odborného učiliště na Vídeňské ulici. Mistrovské kurzy absolvovalo 80 kytaristů z devíti zemí. V tomto ročníku se organizátoři snažili představit kytaru v neobvyklých kombinacích s jinými nástroji. Na jednom z večerních koncertů opět vystoupil Alvaro Pierri, tentokrát s Kvartetem města Brna, a také festivalovému publiku již známý polský kytarista Krzysztof Pelech, v tomto roce spolu se špičkovým polským klarinetistou Jakubem Bokunem. Na programu byl i autorský večer slavného francouzského kytaristy Ronalda Dyense, jenž se pro jedinečnost a originalitu své hry řadí mezi nejobjevnější a nejvšestrannější hudebníky své generace. Diváky i organizátory nadchlo vystoupení švýcarského souboru La Volta, tvořeného žáky hudební školy různého věku i hráčských kvalit, kteří byli schopni s relativně minimálními znalostmi pod profesionálním vedením odehrát naprosto profesionální dvouhodinový koncert, v němž představili repertoár od renesance až k popu.

Jedním z lektorů mistrovských tříd v tomto ročníku byl izraelský umělec Joseph Urshalmi. Jeho cestu do Mikulova podporovala izraelská ambasáda. Velvyslanectví některých států již poměrně často přebírala náklady, nebo aspoň jejich část, spojené s působením svých umělců a pedagogů na mikulovských kytarových kurzech, a tak festivalu vlastně účinně pomáhala.

Mistrovských tříd a seminářů dvanáctého ročníku festivalu v roce 1998 se účastnila více než stovka studentů. Hostem festivalu byl britský skladatel John William Duarte, který do Mikulova zavítal již počtvrté. Zdůvodněním svých opětovných návštěv udělal mikulovskému festivalu punc výjimečnosti: *Svět je nabitý kytarovými festivaly, z nichž každý má svůj jedinečný charakter. Pobyt na některých je příjemnější než na jiných. Podle čeho by se mělo vybírat, když se někdo rozhoduje, kam pojedete? Ti, kteří jezdí na tyto akce, mohou mít profesionální ambice, jiní mohou být pouze zapálení amatéři. Výuka vedená zkušenými učiteli by měla uspokojit potřeby obou skupin... Velmi důležitá je celková atmosféra festivalu, zahrnující i čas na relaxaci i na sblížení se všemi přítomnými (dokonce i s učiteli, kteří jsou také jenom lidé). Neměl by zde být cítit rozdíl „my – a oni“. Mikulov naplňuje všechny tyto požadavky ojedinělým způsobem, který se vyznačuje zdařilým propojením práce a zábavy, to vše za přispění jedinečného suchého humoru Martina Myslivečka. Sám relativně malý Mikulov vytváří dobré podmínky pro „kompaktnost“; lidé přirozeně tráví svůj volný čas spolu. Zámek je báječným místem pro večerní koncerty. Je zde nejenom skvělá akustika, ale můžete také pocítit silné spojení s minulostí, navíc v zemi, která má dlouhou tradici ve hře na kytaru. To vše objasňuje, proč já, takový světoběžník, jsem šťasten, že mohu počtvrté přijet do Mikulova.*

Tištěné materiály doprovázející festival jsou již naprosto profesionální a program koncertů je od tohoto ročníku shrnut do jedné brožury, přinášející v českém a anglickém jazyce profesní životopisy jednotlivých interpretů či učitelů mistrovských tříd a seminářů, doplněné fotografiemi.

K významným jménům dvanáctého ročníku patřili Alvaro Pierri, jenž si Mikulov již také oblíbil, Zoran Dukič z Chorvatska, jeden z nejdadanějších kytaristů nastupující koncertní generace, či mezinárodně uznávaný skladatel a kytarista Carlo Domeniconi z Itálie. André Buguete zde představil svůj nový, patentovaný nástroj loutnového typu „liuto forte“ – loutnu 21. století.

XIII. kytarový festival v roce 1999 organizovalo občanské sdružení Kytarový festival Mikulov, které ve stejném personálním složení vystřídalo Českou kytarovou nadaci. Interpretační kurzy a semináře se od tohoto ročníku začaly konat v prostorách gymnázia. Hostem festivalu byl mladý a již mimořádně úspěšný brazilský hudební skladatel Alexandre de Faria. Pro svého přítele kytaristu Fabia Zanona zkomponoval koncert pro kytaru a orchestr s názvem „Mikulov“, který byl věnovaný mikulovskému kytarovému festivalu a městu Mikulovu. Na závěr festivalu tak zazněla světová premiéra tohoto koncertu. Na třináctém ročníku se objevila jména světově známých interpretů a pedagogů, kteří již samozřejmě řadí mikulovský festival mezi slavnější a nejrenomovanější kytarová setkání a působili zde

Festival 2008 a Leo Brouwer - držitel titulu „Čestný člen UNESCO“, kubánský skladatel, dirigent a kytarista, jedna z nejvýznamnějších osobností kytarových dějin 20. století

... a večírek na závěr tohoto ročníku

Hraje se všude a stále; i ve chvíli odpočinku mezi hraním – chodba gymnázia 2008

Nástupní sál mikulovského zámku – hlavní dějiště koncertů kytarových festivalů – bývá často zaplněn do posledního možného místa

Milan Zelenka, česká kytarová legenda, na mikulovském festivalu v roce 2009 oslavil své sedmdesátiny

Paolo Pegoraro – zakladatel a ředitel mezinárodního kytarového festivalu v Pordenone – patří k nejlepším italským kytaristům. Vede mistrovské třídy po celém světě, v Mikulově pravidelně od roku 2008

Cimbálová muzika Klaret při závěrečném večírku festivalového ročníku 2009

vícekrát – Thomas Offermann a Jens Wagner, Leo Witoszynskij, Pavel Steidl, Alexander Swete. Kytara tu byla představena opět v různých kombinacích – sólová – exoticky znějící kytara kubánského virtuose Jorge Luise Zamory, kytarová dua – tento rok Kaltchev Guitar Duo z Bulharska, kytarová tria – Zagreb Guitar Trio, kytara s flétnou – Bernard Böhm a Jürgen Hübscher ze Švýcarska.

Kytarový festival v roce 2000 patřil ženám a Martin Mysliveček na něj vzpomíná jako na úžasný ročník. *Pamatuji si, že nás ta myšlenka napadla ve sborově hudební škole, když jsme seděli a přemýšleli, čím udělat ten přelomový rok 2000 výjimečný, zvláštní. Byli jsme totiž již dříve dohodnutí s Luisou Walkerovou, kytarovou legendou 20. století, že přijede do Mikulova hrát. To by jí bylo 90 let! Ale ona opravdu do konce života hrála – zemřela v roce 1998. Tehdy Standa navrhl, že bychom tedy mohli věnovat tento ročník ženám kytaristkám, umělkyním a ženám vůbec. Nejprve byla tahle myšlenka brána v kytarovém světě s mírným údivem, ale nakonec se ukázala jako naprosto exkluzivní idea. Všechny koncerty měly buď jenom ženu jako interpretku, nebo součástí programu byla žena. Dokonce tu byla i žena-skladatelka – Sylvie Bodorová. Obavy, že se nám nepodaří přivést sem takový počet žen, byly naprosto zbytečné.*

Na Luisu Walkerovou jsme vzpomněli při koncertu in memoriam, na kterém hráli její žáci – Panetsos, Witoszynskij a Zaczek, dnes virtuosi a renomovaní profesori. Luisa Walkerová byla pojmem a hudební svět jí dlužil dík za její umění i celoživotní dílo. Ona připravila cestu klasické kytáře 20. století a také vchovala řadu významných kytaristů a pedagogů z celého světa. Byla jedním ze zakladatelů vídeňské kytarové hudební akademie. A tak se alespoň nám v Mikulově podařilo ji světu připomenout.

A připomněla ji nejen hudba, ale také výstava, kterou organizátoři uspořádali z fotografií a osobních věcí umělkyně, jež zapůjčil její syn. I díky této výstavě navštívila festival řada rakouských hostů.

... a její posluchači

Kromě Brigitte Zaczek zde vystoupily Dalae Kavanagh v kytarovém duu Amadeus Guitar Duo, María Isabel Siewers spolu se Stamicovým kvartetem, Raphaëlla Smits, Margarita Garcia Escarpa, Elena Papandreou, v rámci koncertu Kytarové proměny zpívala Jana Levitová v doprovodu Vladimíra Mertvy a folkovou kytaru rozezněla Dagmar Andrtová. Na koncerty z jiného hudebního žánru vzpomněl Stanislav Juřica. *Jak přibývalo účastníků kurzu, kterých tehdy bývalo již hodně přes stovku, už jsme nemohli organizovat výletní den jako tah Pálavou a posledním autobusem v noci zpátky. Už jsme dělali výlety do odpoledne, takzvaný výlet s překvapením, a večer jsme pak pořádali koncert věnovaný sice kytáře, ale z jiné oblasti – folk, jazz, blues a tak podobně. Všechny měly velký ohlas.*

A ještě jedna slavná žena zde byla – významná americká sbormistryně Judith Clurman, která při závěrečném koncertu řídila smíšený pěvecký sbor z New Yorku Greenways Festival Singers. Za doprovodu Dua Sonare zaznělo v české premiéře Tedescovo Romancero Gitano, sbírka cikánských romancí, zhudebněných poem, jejichž autorem je Federico Garcia Lorca.

XV. ročník festivalu v roce 2001 byl opět profilový – byl věnován stému výročí narození Joaquína Rodriga, španělského skladatele, autora slavného Concierto de Aranjuez, jenž svým dílem napomohl prosadit kytaru na světová pódia vážné hudby. Mikulovský festival s jeho jménem byl v kytarovém světě respektovaným počinem. Organizátoři festivalu uspořádali výstavu věnovanou Rodrigovi a pozvali spisovatele, kytaristu a muzikologa Grahama Wadeho, který vedl seminář o Rodrigovi. *Graham Wade zpracoval jeho životopis a napsal ojediněle pojednání o jeho kytarových skladbách, době jejich vzniku, komu byly dedikovány, kdo a jak je nahrál. Tehdy jsme také usilovali o to, aby se tato originální kniha vydala u nás – podařilo se nám ji přeložit i získat souhlas autora k vydání, jen se nám bohužel už nepodařilo zajistit potřebné finance. S výstavou, kterou jsme tehdy udělali, nám pomohla jeho dcera, věnovala nám zdarma výtisky jeho skladeb. Díky*

Oživením festivalu bývají koncerty staré hudby hrané na historické nástroje - Jan Čižmář s barokní loutnou a Marta Kratochvílová s barokní flétnou v roce 2010

Rodrigovi to byl hodně vydařený ročník. Také už bylo na co vzpomínat, což jsme zjistili, když jsme se ohlédlí zpátky - a z toho ohlédnutí vznikla výstava k 15. výročí festivalu.

Zajímavostí tohoto ročníku byl nepochybně také tanec, který netradičně doplnil festivalový program. Na večeru argentinského tanga se představil taneční pár Tango im Fluss z Německa v doprovodu argentinského hráče na bandoneon Viktora Villeny a rakouského kytaristy Dietmara Kreše. Podruhé pak zaplnilo velký zámecký sál vystoupení španělské tanečnice flamenca Evy Maríi Cabrery, kterou na flamencovou kytaru doprovodil český kytarista, tehdy působící v Kolumbii, Petr Vít. Kromě prodejní výstavy kytar, které již byly na festivalu pravidelně, se zde uspořádala i prodejní výstava not, nosičů CD s kytarovou hudbou a dalších zajímavých věcí souvisejících s kytarovým světem.

XVI. kytarový festival v roce 2002 byl spojen se jménem Francisca Tárregy, legendárního kytaristy a propagátora moderní kytarové hry, jenž se narodil ve Španělsku před 150 lety. Stanislav Juřica vzpomněl na německého muzikologa Wolfa Mosera, kterého pozvali na festival přednášet o Tárregovi. *Moser napsal stěžejní světovou knihu o Tárregovi, v níž zpracoval všechny dostupné informace o tomto úžasném kytaristovi a skladateli od posledních žijících lidí, kteří ho osobně znali. Takže jsme se v rámci seminářů dozvěděli spoustu zajímavých věcí, které málokdo ví. Bylo to nesmírně zajímavé pro všechny studenty i pro nás. Moserova kniha se tady dokonce i prodávala.*

Festival tentokrát zahájila vernisáž obrazů vídeňského malíře a grafika Gerharda Hermankyho s názvem Mikulov a jiná místa, instalovaná ve zdejší synagoze. Zahajovací koncert patřil jednomu z nejuznávanějších světových hráčů Aniellu Desiderimu. A znovu i tento rok zaznělo na velkém zámeckém sále flamenco - Noc čistého flamenca v podání třech španělských umělců Marengue de Cordoba Flamenco Group. Stanislav Juřica zdůraznil, že se v jejich podání jednalo o „flamenco puro“, čisté flamenco. *Původní flamenco, tedy v čistě podobě, totiž není kytara a zpěv, ale pouze zpěv, nanejvýš doplněný podupáváním a tleskáním. Tento soubor nás nadchl a jeho vystoupení bylo opravdu velkou událostí. V té době v naší republice hostoval soubor věnující se čistému flamencu vůbec*

Odpolední koncert posledního dne festivalu patří vždy jeho účastníkům a kytarovému orchestru. Zde zkouška orchestru s dirigentem Rostislavem Coufalem v roce 2011

poprvé. Dnes už bývají takováto vystoupení pravidelně na festivalu v Brně, ale už to doopravdy není flamenco „puro“, ale trochu představení na efekt...“

Ústředním motivem koncertů tohoto ročníku bylo spojení kytary a zpěvu. Zpěv zazněl také při vystoupení dětského švýcarského souboru La Volta, který sklídl veliký úspěch u mikulovského publika již před pěti lety, a mezzosopranistka Bertha Casares v doprovodu Wolfganga Lendleho festival zakončila.

O XVII. kytarovém festivalu v roce 2003 uvedli jeho organizátoři, že byl standardně kvalitní a dobře obsazený. Už na zahajovacím koncertě vystoupil umělec považovaný za jednoho z nejlepších kytaristů své doby – řecký virtuos Costas Cotsiolis. V druhé části večera jej doprovodil komorní orchestr Czech Virtuosi pod taktovkou Miloše A. Machka, přednesli *Concierto de Volos* napsané pro něj Leo Brouwerem. A byla tu opravdu celá řada vynikajících hráčů – Eduardo Fernández, Pablo Márquez, Aliéksey Vianna. Pro posluchače byl zajímavý koncert argentinských umělců José Hernána Cibilse a Patricka Zeoli – spojení hudebních nástrojů klavíru a charanga, nástroje, jež vyvinuli domorodí obyvatelé kraje amerických And z původní evropské barokní kytary, přinesené sem španělskými kolonizátory. Na festivalu byla představena kniha Lea Witoszynského *O umění kytarové hry* vydaná v tomto roce a byly zde vystaveny kresby rakouského hudebníka a výtvarníka Johanna Seefrieda, dlouholetého účastníka festivalu, inspirované právě festivalem a Mikulovem – Mikulovské imprese. Osobností kytarového světa, na niž se v roce 2003 vzpomnělo, byl významný španělský kytarista, pedagog a skladatel Eduardo Sainz de la Maza.

XVIII. kytarový festival v roce 2004 byl více zaměřen na sólovou kytarovou hru. Úžasný výkon zde předvedl mladý ukrajinský kytarista Roman Viazovskiy. Z velkých jmen a velkých festivalových výkonů je třeba jmenovat recitály Alexandera Sweteho a Pabla Márqueze, závěrečný koncert patřil Alvaru Pierrimu, který si přizval svou kolegyni Brigitte Zaczek. Kromě kytary tu zazněla i flétna při působivém společném koncertě Pabla Márqueze a flétnisty Maria Caroli a také housle – ty při vystoupení našeho předního houslisty Jaroslava Svěčeného za kytarového doprovodu Vladislava Bláhy. Zkušebně byly

Hezké prázdniny 2011 v mistrovské třídě Petra Saidla

v tomto ročníku zavedeny zvlášť placené mistrovské třídy, a to Alvara Pierriho a Pabla Márqueze – ani při nutnosti si připlatit za lekci se na všechny nedostalo. Novinkou byl také kurz Alexandrovovy techniky, věnovaný správnému ekonomickému používání těla, který vedl Michael Parkinson, vedoucí institutu Alexandrovovy techniky ve Vídni. Festival připomněl třicáté výročí úmrtí Štěpána Urbana, našeho významného kytaristy, pedagoga, skladatele a publicisty. Jiří Köhler mu věnoval přednášku Pocta Štěpánu Urbanovi.

Na XIX. kytarovém festivalu v roce 2005 vystupovalo poměrně hodně mladých umělců. Fantastický výkon opět předvedl ukrajinský kytarista Roman Viazovskiy. Zaujalo již v Mikulově známé polské Duo Guitarinet s vynikajícím kytaristou Krzysztofem Pelechem a klarinetistou Janem Jakubem Bokunem a kytarové duo Guitar Duo Melis se špičkovými hráči Alexisem Muzurakisem z Řecka a Susanou Prieto ze Španělska. Očekávaný skvělý výkon předvedl Carlo Marchione z Itálie, považovaný diváky i kritiky za jednoho z nejlepších kytaristů nové generace. Stanislav Juřica si připomněl koncert Pabla Márqueze s německou violoncellistkou Anjou Lechner. *Byla to fantastická moderní muzika, absolutně soudobá a podaná jedinečným způsobem. Byl to jediný koncert za těch téměř už dvacet let festivalu, který byl zaměřený na takovouto hudbu.*

Jubilejní XX. kytarový festival v roce 2006 se dle slov organizátorů a zakladatelů *po koncertní stránce nevymykal z běžného standardu, držel si vysokou uměleckou úroveň i úžasnou přátelskou atmosféru, zajímavý byl pro nás především tím, že jsme to těch dvacet let vydrželi a že jsme to po dvaceti letech předávali svým nástupcům.*

Zahajovacím koncertem dvacátého ročníku festivalu se nesly tóny houslí Gabriely Demeterové spolu s kytarou Pavla Steidla a v druhé části vystoupilo Collegium Gabriely Demeterové. Odpolední koncerty se konaly v dietrichsteinské hrobce. Tady zahrál také šestnáctiletý vynikající běloruský kytarista Igor Dedusenko, kterému Kytarový festival Mikulov udělil stipendium. Vůbec poprvé v republice zazněl na mikulovském festivalovém pódiu bandoneon v koncertním provedení; bandoneonistu Cesarea Chiacchiarettu doprovodil jeden z nejlepších italských klasických kytaristů Giampaolo Bandini. Úžasný koncert odměnili posluchači potleskem vestoje. A bandoneonu byl určen i jeden ze seminářů.

Anabel Montesinos – španělská královna šesti strun na koncertě v roce 2011

Součástí festivalu byla výstava ve štukovém sále věnovaná uplynulým dvaceti letům, pojednaná právě v duchu mikulovské festivalové letně přátelské nálady. V zámeckých prostorech pak byla instalována výstava fotografií Stanislava Juřici, v níž dokumentoval celou strukturu festivalu i to, co bylo návštěvníkům koncertů skryto. Ta zde zůstala dokonce celou muzejní sezonu a vzbudila opravdový ohlas u návštěvníků muzea. Byla vyhledávána i mikulovskými občany, z nichž mnozí si teprve nyní možná uvědomili, co pro Mikulov festival znamená, a také to, že toto obrovské setkávání uměnímilovných lidí s lidmi slavných jmen z celého světa v malém jihomoravském městě je dílem tří „nadšenců“. Za nimi a jejich hosty – světovými kytarovými hráči – přijíždělo v prvních ročnících 15–25 studentů, v průběhu uplynulých let se jejich počet téměř zdesateronásobil. Rekrutovali se vždy především z řad tuzemských i zahraničních studentů konzervatorií a vysokých hudebních škol, učitelů hudby, ale také i laiků. Olga Dvorská se pokusila vyjmenovat země, z nichž do Mikulova studenti přijížděli, vzpomněla jich na dvacet. *Nejvzdálenější zemí byla asi Argentina, Japonsko a Jihoafrická republika. A Standa zpracoval statistiku za těch dvacet let – vystupovalo tu 82 sólistů z 24 zemí celého světa, v mistrovských třídách vyučovalo 69 učitelů také z 24 zemí a přednášelo 18 lektorů z 12 zemí. A pro celou řadu z nich se*

Exotická tvář festivalu 2011 – jihokorejská kytaristka Kyuhee Park, nyní studentka Alvara Pierriho. Za posledních sedm let získala deset ocenění na mezinárodních kytarových soutěžích

stal Mikulov opravdu srdeční záležitostí. Opakovaně se na festival vracejí a nejenom na festival, zkrátka do Mikulova, který nám i jim přinesl tolik úžasných zážitků...

XXI. ročník mikulovského festivalu v roce 2007 dostal do vínku opět přívrastek „mezinárodní“, nové a již stálé logo, nově koncipovaný propagační materiál a především nové vedení ve složení Denisa Schneebaumová, František Nečas, Jana Kindernayová, Jana Klimentová, Libor Fišer a Miloš Šír, kteří byli dlouholetými členy organizačního týmu a jež si v podstatě zakladatelé festivalu vychovali. Zůstávají jim však nablízku a jsou stále neodmyslitelnou součástí mikulovského kytarového setkávání. Cílem nastoupivších nových organizátorů je dle jejich slov *tradici festivalu, z níž Martin Mysliveček, Stanislav Juřica a Olga Dvorská učinili jednu z nejvýznamnějších akcí svého druhu ve středoevropském regionu, nejen udržet, ale i rozvíjet*. Tomu napomáhal zpočátku také i mezinárodně uznávaný kytarista Pavel Steidl, jenž se stal poradcem pro programovou část festivalu. Zasluhou jeho osobního angažmá byla pak v několika ročnících účast špičkových a pro část české kytarové veřejnosti dosud málo známých koncertních, pedagogických i skladatelských osobností.

Na večerních koncertech jednadvacátého ročníku festivalu vystoupili nejlepší představitelé německé kytarové školy Thomas Müller-Pering, Hubert Käppel, Jens Wagner a Sofia a Ivo Kaltchev. Mikulovské publikum opět nadchl koncert italských umělců bandedonisty Cesarea Chiacchiarety a kytaristy Giampaola Bandiniho, které tentokrát doprovodili Brněnští komorní sólisté. Součástí festivalu byla znovu výstava fotografií Stanislava Juřici – tentokrát z jubilejního XX. ročníku.

XXII. ročník festivalu v roce 2008 přivedl do Mikulova řadu zajímavých kytarových osobností poprvé – Španěly Ricarda Galléna a Carlese Trepata, Itala Paola Pegorara či Fina Timo Korhonena. Mimořádnou událost pro festival znamenala návštěva kubánského skladatele, kytaristy a dirigenta Leo Brouwera, jedné z nejvýznamnějších osobností kytarových dějin 20. století. Byla to po Pražském jaru v roce 1980 druhá návštěva této žijící legendy klasické kytary v České republice a na mikulovském festivalu byly jeho

Aniello Desiderio, již legendární italský kytarista, o němž byl dokonce natočen hudební film promítaný v celé Evropě. V Mikulově byl na festivalu v roce 2002 a také 2011

skladby zastoupeny v mnoha programech jednotlivých koncertů. Závěrečný koncert se konal k počtě mistra Leo Brouwera a kromě špičkových kytaristů na něm vystoupilo také vynikající brněnské Graffovo kvarteto. A ještě jednu legendu přivítal tento festival – španělského výrobce koncertních kytar José Luise Romanillose.

XXIII. ročník festivalu v roce 2009 byl v rovině workshopů a přednášek zaměřen na aktivní přístup ke kytarové hudbě, jednotlivá témata se věnovala zejména skladbě, transkripci a aranžování skladeb pro kytaru a také improvizaci. Na koncertech vystoupily vedle nových tváří Mikulovu již známé kytarové Duo Melis a kvarteto Guitar4mation. Zážitkem pro posluchače byl koncert v provedení jednoho z našich nejvýznamnějších koncertních kytaristů Milana Zelenky, tehdy čerstvého sedmdesátníka, pedagoga – kromě jiných i učitele Pavla Steidla. Jeho výkon kterýsi z novinářů označil za *něco, co překročilo gravitační pole festivalu*. Zajímavým zpestřením bylo vystoupení Kvinteta Michal Hromek Consort s netradičním podáním lidových písní ze Slovenska, skotských a irských krajů, které jsou specialitou jejich repertoáru.

XXIV. ročník festivalu v roce 2010 přivedl již zde známé tváře – rakouského virtuosa Alexandra Sweteho, špičkového chorvatského kytaristu Zorana Dukiče, polské Duo Guitarinet s klarinetistou Janem Jakubem Bokunem a kytaristou Krzysztofem Pelechem, kteří tentokrát vystoupili s komorním orchestrem Camerata Moravia. Již podruhé tu koncertoval německý kytarista, zpěvák a skladatel Michael „Kosho“ Koschorreck, jenž zahrál výběr skladeb ze svých sólových alb i excelentní úpravy známých písní. Autor originálního stylu hry na akustickou kytaru zvaného mondo funk guitar – na rozhraní jazzu, blues, flamenca a latinskoamerické hudby – zde vedl i seminář na toto téma.

Mikulovský kytarový festival v roce 2011 slavil pětadvacet let svého trvání. Umělci světových jmen se na něj sjeli ze třinácti zemí světa – kromě jiných opět italský virtuos Aniello Desiderio, Marcin Dylla z Polska či Jens Wagner z Německa. Známou postavou festivalu byl i maďarský kytarista a skladatel József Eötvös. Uvedl zde své vlastní skladby i vlastní transkripce skladeb světových autorů – Bacha, Chopina, Bartóka, které patří mezi

Výstava not a CD vydavatelství Chanterelle Verlag zastoupeného Michaelem Macmeekenem patří již tradičně k festivalu, 2011

hudební rarity. Poprvé se zdejšímu publiku představil Diknu Schneeberger, fenomenální mladý rakouský jazzový kytarista se svým triem. Z mladých interpretů zaujali publikum také francouzští kytaristé Judicaël Perroy a Jérémy Jouve – Paris Guitar Duet, Anabel Montesinos ze Španělska či Kyuhee Park z Jižní Koreje.

Čtvrt století existence hudebního počínu takovéhoho charakteru již opravňuje k bilancování. Z někdejší komorní akce třech kamarádů, kteří chtěli přiblížit kytarový svět sobě a kytarovým fandům v uzavřené totalitní republice, se stal jeden z nejprestižnějších evropských festivalů svého druhu a dnes patří mezi významné a sledované evropské hudební projekty. Je mu věnován prostor v předních hudebních časopisech, navštěvují jej věhlasní interpreti, odborníci i kritici. Vzniklo i několik děl dedikovaných jednak festivalu, jednak městu Mikulovu: Alexandre de Faria zkomponoval již zmíněný koncert pro kytaru a orchestr s názvem „Mikulov“, Václav Kučera, profesor pražské HAMU, napsal tance pro festivalový kytarový orchestr, pro něj zkomponoval skladbu též slavný anglický skladatel John W. Duarte.

V obou rovinách, v nichž festival vždy probíhá – jednak ve výuce účastníků v mistrovských třídách, přednáškách, seminářích, jednak v koncertních vystoupeních určených veřejnosti –, je kytara představována jako úžasný sólový nástroj i jako bohatý, mnohostranný instrument, který dává velké možnosti využití také v nejrůznějších kombinacích, ať se zpěvem, s různými nástroji či s orchestrem, tak i jako doprovodný nástroj třeba k tanci. Kytara se v rukou špičkových světových interpretů stala součástí mikulovského kulturního léta a festival povýšil regionální kulturní nabídku směrem k mezinárodnímu zájmu. O evropském vnímání mikulovského festivalu svědčí i fakt, že byl v programu EU Culture v rámci podpory významných evropských festivalů jako vůbec první festival z České republiky oceněn právě XXV. kytarový festival Mikulov 2011. Alespoň stručně z podmínek podpory evropských festivalů: *Festivaly musí dosáhnout rozsáhlé tzv. evropské přidané hodnoty, širokého geografického dosahu a vysoké míry evropské viditelnosti. Festival se musí pohybovat po dobu minimálně pěti let na evropské úrovni a musí uvádět díla z nejméně sedmi zemí účastnících se programu.* A když k té evropské přidané hodnotě

přidáme ještě tu mikulovskou s vlídným a inspirativním klimatem a zámeckými sály s historickou atmosférou a ideálním akustickým prostředím, lze věřit, že mikulovský festival má svou další mnohaletou budoucnost před sebou. Má vše, proč se sem rádi vracíme jak festivaloví účastníci, tak vystupující umělci i lektoři.

Bilancování čtvrt století existence festivalu si zaslouží závěr z pera jednoho ze svých zakladatelů – Martina Myslivečka: *Před mnoha lety zazněla poprvé v Mikulově klasická kytara. Zazněla z pódia mikulovské hudební školy a tím se odstartovala naše festivalová pouť. Na ní jsme my, pořadatelé, rok od roku poznávali nezměrnou šíři, krásu, radost, ušlechtilost, přátelství, uměleckou hloubku i intimitu kytarového světa, kytary a lidí s ní spojených a o to vše se se všemi každoročně dělili. Během této pouti se dostalo klasické kytare honosného duchovního a historického rámce přenesením festivalových koncertů do prostor dietrichsteinského zámku, kde v dávných dobách hudba a kultura byly na denním pořádku. O Mikulovu se tak dozvěděl kytarový svět roztroušený po celé zeměkouli. Festival se pro nás stal oslavou. Nikoliv pompézní slávou, ale opravdovou oslavou vnitřním prožitkem z doteku hudby, umocněným vědomím souvislosti v těchto prostorách, na tomto místě...*

Není-li uvedeno jinak, je autorem fotografií Stanislav Juřica.

Materiály k doplnění informací poskytl autorce městský kronikář Mgr. Svatopluk Vrbka

Za rok opět na shledanou – ukrajinský kytarista Roman Viazovskiy

Kytarový festival Mikulov v číslech

1987

1. experimentální ročník interpretačního kytarového kurzu

Lektoři kurzů:

1. Martin Mysliveček (ČSSR, vyučuje v Rakousku)
2. Stanislav Juřica (ČSSR)
3. Štěpán Rak (ČSSR)
4. Jiří Dobeš (ČSSR)

Koncerty: koncerty na LŠU a závěrečný koncert na zámku v sále předků

Mario Nardelli (Jugoslávie), Leo Witoszynskij (Rakousko), Štěpán Rak (ČSSR) a účastníci kytarového kurzu

1988

2. ročník interpretačního kytarového kurzu

Lektoři kurzů:

1. Martin Mysliveček (ČSSR, vyučuje v Rakousku)
2. Stanislav Juřica (ČSSR)
3. Jiří Dobeš (ČSSR)

Koncerty: koncerty na LŠU a závěrečný koncert na zámku v nástupním sále

1989

3. ročník interpretačního kytarového kurzu

Lektoři kurzů:

1. Jiří Dobeš (ČSSR)
2. Stanislav Juřica (ČSSR)
3. Martin Mysliveček (ČSSR, vyučuje v Rakousku)

Koncerty: pět koncertů na LŠU a závěrečný koncert na zámku v nástupním sále

1. Martin Mysliveček (ČSSR, vyučuje v Rakousku)
2. Dagmar Zsapková (ČSSR) – flétna, Jozef Zsapka (ČSSR) – kytara
John William Duarte (Anglie)
Štěpán Rak (ČSSR)
3. Arnoldo Moreno (Venezuela, vyučuje v Rakousku)
4. Miroslav Matoušek (ČSSR)
5. André Burguete (Francie) – barokní loutna
Peter Dechant (SRN) – renesanční loutna
6. Závěrečný koncert účastníků kurzu: kytarový orchestr a sólisté

1990

4. ročník interpretačního kytarového kurzu

Lektoři kurzů:

1. Stanislav Juřica (ČSSR)
2. Jozef Zsapka (ČSSR)
3. Milan Zelenka (ČSSR)
4. Gordon Crosskey (Anglie)
5. Leo Witoszynskij (Rakousko)
6. Roland Zimmer (NDR) – dirigent

Koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Arnoldo Moreno (Venezuela), Rafael Catalá (Španělsko)
2. Vladislav Bláha (ČSSR)
3. Dagmar Zsapková a Jozef Zsapka (ČSSR)
4. Leo Witoszynskij (Rakousko)
5. Mario Nardelli (Jugoslávie)
6. Georgij Vasiljev (Bulharsko)
7. Krzysztof Pelech (Polsko)
8. Závěrečný koncert účastníků kurzu: kytarový orchestr a sólisté

1991

V. kytarový festival a seminář – Mikulov '91

Lektoři kurzů:

1. María Isabela Siewers (Argentina, vyučuje v Rakousku a Španělsku)
2. Leo Witoszynskij (Rakousko)
3. Gordon Crosskey (Anglie)
4. John William Duarte (Anglie)
5. Stanislav Juřica (ČSFR)
6. Martin Mysliveček (ČSFR, vyučuje v Rakousku)
7. Robert Polloczek (ČSFR) – dirigent

Koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Štěpán Rak (ČSFR)
2. Vladimír Mikulka (ČSFR, vyučuje ve Francii)
3. María Isabela Siewers (Argentina, vyučuje v Rakousku a Španělsku)
4. Pražské kytarové kvarteto (ČSFR) – Marek Velemínský, Václav Kučera, Marek Janda, Martin Sauer
5. Závěrečný koncert účastníků semináře a kytarový orchestr pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

1992

VI. kytarový festival a seminář – Mikulov '92

Lektoři kurzů:

1. Gordon Crosskey (Anglie)
2. Luis Ochoa (Venezuela)
3. Leo Witoszynskij (Rakousko)
4. Krzysztof Pelech (Polsko)
5. Stanislav Juřica (ČSFR)
6. Martin Mysliveček (ČSFR, vyučuje v Rakousku)
7. Robert Polloczek (ČSFR) – dirigent

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Vladimír Mikulka (ČSFR, vyučuje ve Francii), Riccardo Ferrara (Itálie) – kytarové duo
2. Luis Ochoa (Venezuela)
3. Pavel Steidl (ČSFR, vyučuje v Holandsku)
4. David Russel (Španělsko, vyučuje v Anglii)
5. Závěrečný koncert účastníků semináře a kytarový orchestr pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

Čtyři odpolední koncerty ve štukovém sále: laureát kytarové soutěže Kutná Hora '92 a účastníci mistrovských tříd

1993

VII. kytarový festival a seminář – Mikulov '93

Lektoři kurzů:

1. John William Duarte (Anglie)
2. Wolfgang Lendle (SNR)
3. Hugo Gonzales (Venezuela)
4. Arnaldo Moreno (Venezuela, vyučuje v Rakousku)
5. Stanislav Juřica (ČR)
6. Martin Mysliveček (ČR, vyučuje v Rakousku)
7. Pavel Steidl (ČR, vyučuje v Holandsku)
8. Leo Witoszynskij (Rakousko)
9. Robert Polloczek (ČR) – dirigent

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Roberto Aussel (Argentina)
2. Jan Opšitš – housle, Pavel Steidl – kytara (oba ČR, vyučují v Holandsku)
3. Esther Schobel (Rakousko)
4. Vladimír Mikulka (ČR, vyučuje ve Francii)
5. Bertha Casares (Equador) – mezzosoprán, Wolfgang Lendle (SRN) – kytara

6. Závěrečný koncert účastníků semináře a kytarový orchestr pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

Čtyři odpolední koncerty ve štukovém sále: laureáti kytarové soutěže Kutná Hora '90 a '92 a účastníci mistrovských tříd

1994

VIII. mezinárodní kytarový festival s mistrovskými kurzy – Mikulov '94

Lektoři kurzů:

1. Abel Carlevaro (Uruguay)
2. Gordon Crosskey (Anglie)
3. József Eötvös (Maďarsko)
4. Thomas Offermann (SRN)
5. Jens Wagner (SRN)
6. Pavel Steidl (ČR, vyučuje v Holandsku)
7. Stanislav Juřica (ČR)
8. Robert Polloczek (ČR) – dirigent

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Abel Carlevaro (Uruguay), komorní orchestr „Tessarini“ Brno
2. Duo Sonare (SRN) – Thomas Offermann a Jens Wagner
3. Dagmar Zsapková (SR) – flétna, Jozef Zsapka (SR) – kytara
4. József Eötvös (Maďarsko)
5. Pražské kytarové kvarteto (ČR) – Marek Velemínský, Václav Kučera, Jiří Mrhal, Martin Sauer
6. Waldemar Grmolak (Polsko)
7. Alexander Swete (Rakousko)
8. Závěrečný koncert účastníků semináře a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

Pět odpoledních koncertů ve štukovém sále: laureáti kytarových soutěží v Krakově, Tychách a Kutné Hoře a účastníci mistrovských tříd

1995

IX. mezinárodní kytarový festival s mistrovskými kurzy – Mikulov '95

Lektoři kurzů:

1. József Eötvös (Maďarsko)
2. Harvey Hope (Anglie)
3. Martin Schwarz (Rakousko)
4. Pavel Steidl (ČR, vyučuje v Holandsku)
5. Alexander Swete (Rakousko)
6. Brigitte Zaczek (Rakousko)
7. Robert Polloczek (ČR) – dirigent

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Guitar4mation (Rakousko) – Alexander Swete, Martin Schwarz, Francis Montocchio, Michal Nagy
2. Pavel Steidl (ČR, vyučuje v Holandsku)
3. Brigitte Zaczek (Rakousko)
4. Harvey Hope (Anglie)
5. Krzysztof Pelech, Jarema Klich (Polsko) – kytarové duo
6. Leo Witoszynskyj (Rakousko)
7. Koncerty pro kytaru a komorní orchestr: Komorní orchestr Bohuslava Martinů pod vedením Evžena Zámečnicka (ČR), sólisté Pavel Steidl (Holandsko), Leo Witoszynskyj (Rakousko), Marie Hovorková (ČR)
8. Závěrečný koncert účastníků semináře a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

Čtyři odpolední koncerty ve štukovém sále: laureáti kytarových soutěží a účastníci mistrovských tříd

1996

X. mezinárodní kytarový festival s mistrovskými kurzy – Mikulov '96

Lektoři kurzů:

1. Gordon Crosskey (Anglie)
2. Margita Escarpa (Španělsko)

3. Thomas Offermann (SRN)
4. Jens Wagner (SRN)
5. Pavel Steidl (ČR, vyučuje v Holandsku)
6. Walter Würdinger (Rakousko)
7. Patrick Zeoli (Irsko, SRN)
8. Stanislav Juřica (ČR)
9. Simic Miro (Švédsko)
10. Robert Polloczek (ČR) – dirigent

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Duo Sonare (SRN) – Thomas Offermann a Jens Wagner, Komorní orchestr Bohuslava Martinů pod vedením Evžena Zámečnicka (ČR)
2. Walter Würdinger (Rakousko)
3. Margita Escarpa (Španělsko)
4. *Vivat Comenius*: Štěpán Rak (ČR) – kytara, Alfréd Strejček (ČR) – mluvené slovo
5. Duo Sonare (SRN) – Thomas Offermann a Jens Wagner
6. Margita Escarpa (Španělsko), Leo Witoszynskij (Rakousko), Kvarteto města Brna (ČR)
7. Alvaro Pierrri (Uruguay)
8. Paul Galbraith (Anglie)
9. Závěrečný koncert studentů mistrovských tříd a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

Tri odpolední koncerty v zámecké sale terreně: laureáti kytarových soutěží a účastníci mistrovských tříd

1997

XI. mezinárodní kytarový festival s mistrovskými kurzy – Mikulov '97

Lektoři kurzů:

1. József Eötvös (Maďarsko)
2. Wolfgang Lendle (SNR)
3. Patrick O'Brien (USA)
4. Joseph Urshalmi (Izrael)
5. Vladimír Večtomov (Finsko)
6. Brigitte Zaczek (Rakousko)
7. Patrick Zeoli (Irsko, SRN)
8. Jozef Zsapka (SR)
9. Stanislav Juřica (ČR)
10. Robert Polloczek (ČR) – dirigent

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Alvaro Pierrri (Uruguay) a Kvarteto města Brna (ČR)
2. Gertraud Schmid (Rakousko) – soprán, Brigitte Zaczek (Rakousko) – kytara, arciloutna
3. Wolfgang Lendle (SNR)
4. Jakub Bogun (Polsko) – klarinet, Krzysztof Petech (Polsko) – kytara
5. La Volta (Švýcarsko) – soubor hudební školy v Reinachu
6. Duo Katona (Maďarsko) – Peter a Zoltán Katona
7. Roland Dyens (Francie)
8. Závěrečný koncert studentů mistrovských tříd a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

Tri odpolední koncerty v zámecké sale terreně: laureáti kytarových soutěží a účastníci mistrovských tříd

1998

XII. kytarový festival – Mikulov '98

Mistrovské třídy:

1. Joel Brown (USA)
2. Zoran Dukič (Chorvatsko)
3. Carlo Domeniconi (Itálie)
9. Thomas Offermann (SRN)
4. Jens Wagner (SRN)

5. Alexander Swete (Rakousko)
6. Michael Tröster (SRN)
7. Brigitte Zaczek (Rakousko)
8. Fabio Zanon (Brazílie)
9. Patrick Zeoli (Irsko, SRN)

Semináře:

1. André Burguete (Francie)
2. Carlo Domeniconi (Itálie)
3. Stanislav Juřica (ČR)
4. Matanay Ophée (USA)
5. Martin Schwarz (Rakousko)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Komorní orchestr Bohuslava Martinů (ČR) pod vedením Anthonyho Hollanda (USA), sólisté Alvaro Pierri (Uruguay), Fabio Zanon, (Brazílie), Joel Brown (USA)
2. Carlo Domeniconi (Itálie)
3. Zoran Dukič (Chorvatsko)
4. Duo Sonare (SRN)
5. Fabio Zanon (Brazílie)
6. Guitar4mation (Rakousko) – Alexander Swete, Martin Schwarz, Francis Montocchio, Michal Nagy
7. Duo Capriccioso (SRN) – Gertruda Tröster – mandolína, Michael Tröster – kytara
8. Costas Cotsiolis (Řecko)

Trávníčkovo kvarteto (ČR)

Šest odpoledních koncertů v zámecké sale terreně: vítěz IX. mezinárodního bienále interpretační kytarové soutěže Kutná Hora '98, Armin Egger (Rakousko), André Burguete (Francie), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

1999

XIII. kytarový festival – Mikulov '99

Mistrovské třídy:

1. Zoran Dukič (Chorvatsko)
2. Thomas Offermann (SRN)
3. Goran Listeš (Chorvatsko, vyučuje v Itálii)
4. Darko Petrinjak (Chorvatsko)
5. Pavel Steidl (ČR, vyučuje v Holandsku)
6. Alexander Swete (Rakousko)
7. Ede Roth (Maďarsko)
8. Jens Wagner (SRN)
9. Leo Witoszynskij (Rakousko)
10. Fabio Zanon (Brazílie)

Semináře:

1. Jürgen Hübscher (Švýcarsko)
2. Alexandre de Faria (Brazílie)
3. Stanislav Juřica (ČR)
4. Robert Polloczek (ČR)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Zagreb Guitar Trio (Chorvatsko) – Darko Petrinjak, István Römer, Goran Listeš
2. Jorge Luis Zamora (Kuba)
3. Bernard Böhm (Švýcarsko) – příčná flétna, dudy, Jürgen Hübscher (Švýcarsko) – loutna, barokní kytara, percussion
4. Zoran Dukič (Chorvatsko)
5. Alexander Swete (Rakousko)
6. Kaltchev Guitar Duo (Bulharsko) – Sofia a Ivo Kaltchev
7. Pavel Steidl (ČR, vyučuje v Holandsku)
8. Fabio Zanon (Brazílie), Komorní orchestr Bohuslava Martinů – koncert pod záštitou Brazílského velvyslanectví, světová premiéra Guitar Concert No. 2 „Mikulov“ od Alexandra de Faria

Šest odpoledních koncertů v zámecké sale terreně: Michael Öttl (Rakousko), Marco Tamayo (Kuba), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

2000

XIV. kytarový festival – Mikulov 2000

Mistrovské třídy:

1. Margita Garcia Escarpa (Španělsko)
2. Dale Kavanagh (Kanada)
3. Thomas Kirchhoff (SRN)
4. Thomas Offermann (SRN)
5. Elena Papandreou (Řecko)
6. María Isabel Siewers (Argentina)
7. Raphaëlla Smits (Belgie)
8. Jens Wagner (SRN)
9. Brigitte Zaczek (Rakousko)
10. Patrick Zeoli (Irsko, SRN)

Semináře:

1. Sylvie Bodorová (ČR)
2. Tobias Braun (Rakousko)
3. Arnoldo Moreno (Venezuela, vyučuje v Rakousku)
4. Stanislav Juřica (ČR)
5. Robert Polloczek (ČR)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Amadeus Guitar Duo (SRN) – Dale Kavanagh (Kanada), Thomas Kirchhoff (SRN)
2. María Isabel Siewers (Argentina), Stamicovo kvarteto (ČR)
3. *Luise Walker in memoriam*: Walter Würdinger (Rakousko), Brigitte Zaczek (Rakousko), Jorgos Panetsos (Řecko), Leo Witoszynskij (Rakousko)
4. Raphaëlla Smits (Belgie)
5. *Kytarové proměny*: Jana Levitová (ČR) – mezzosoprán, Vladimír Merta (ČR) – loutna, kytara Dagmar Andrtová (ČR)
6. Arnoldo Moreno (Venezuela, vyučuje v Rakousku) – kytara, Ismael Barrios – percussion
7. Margita Garcia Escarpa (Španělsko)
8. Elena Papandreou (Řecko)
9. The Greenways Festival Singers (USA) – newyorský smíšený sbor pod vedením Judith Clurman, Duo Sonare (SRN) – Thomas Offermann (SRN), Jens Wagner (SRN)

Šest odpoledních koncertů v zámecké sale terreně: vítěz X. bienále mezinárodní kytarové soutěže Kutná Hora 2000, Tomonori Arai (Japonsko), účastníci mistrovských kurzů a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

2001

XV. kytarový festival – Mikulov 2001

Mistrovské třídy:

1. József Eötvös (Maďarsko)
2. Antigoni Goni (Řecko, vyučuje v USA)
3. Dietmar Kreš (Rakousko)
4. Thomas Offermann (SRN)
5. Jorgos Panetsos (Řecko)
6. Carlos Pérez (Chile)
7. Tadashi Sasaki (Japonsko)
8. Pavel Steidl (ČR, vyučuje v Holandsku)
9. Jens Wagner (SRN)
10. Piotr Zaleski (Polsko)

Semináře:

1. Janez Gregorič (Rakousko)
2. Petr Vít (ČR, vyučuje v Kolumbii)

3. Stanislav Juřica (ČR)
4. Robert Polloczek (ČR)
5. Graham Wade (Anglie)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Pražské kytarové kvarteto (ČR) – Marek Velemínský, Václav Kučera, Jiří Mrhal, Martin Sauer
2. Carlos Pérez (Chile)
3. Dietmar Kreš (Rakousko) – kytara, Viktor Villena (Argentina) – bandoneon
4. *Kytarové proměny:* Antal Pusztai (Maďarsko)
Petr Vít (ČR, vyučuje v Kolumbii) – flamenco kytara, Eva María Cabrera (Španělsko) – flamenco tanec
5. Petr Saidl (ČR)
6. Antigoni Goni (Řecko, vyučuje v USA)
7. Pavel Steidl (ČR, vyučuje v Holandsku) – kytara, Andreas Króper (SRN) – flétna

Šest odpoledních koncertů v nástupním sále: Tomonori Arai (Japonsko), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

2002

XVI. kytarový festival – Mikulov 2002

Mistrovské třídy:

1. Christian Gruber (Německo)
2. Wolfgang Lendle (SRN)
3. Wulfin Lieske (SRN)
4. Peter Maklar (SRN)
5. Thomas Offermann (SRN)
6. Raphaëlla Smits (Belgie)
7. Jens Wagner (SRN)
8. Brigitte Zaczek (Rakousko)
9. Patrick Zeoli (Irsko, SRN)

Semináře:

1. Wolf Moser (SRN)
2. Bernard Kresse (SRN)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále a ve velkém zámeckém sále:

1. Aniello Desiderio (Itálie)
2. Merenque de Codoba Flamenco Group (Španělsko) – Merenque de Codoba – kytara, Rafael Churumbaque – zpěv, Desirée Rodriguez-Calero – tanec
3. Christian Gruber, Peter Maklar (SRN)
4. *Kytarové proměny:* Jürgen Hübscher a La Volta (Švýcarsko) – soubor hudební školy v Reinachu
5. Wulfin Lieske (SRN)
6. Raphaëlla Smits (Belgie)
7. Bertha Casares (Equador) – mezzosoprán, Wolfgang Lendle (SRN) – kytara

Pět odpoledních koncertů v nástupním sále: Otto Tolonen (Finsko), Tomáš Honěk (ČR), Jana Kinderayová (ČR), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

2003

XVII. kytarový festival – Mikulov 2003

Mistrovské třídy:

1. József Eötvös (Maďarsko)
2. Eduardo Fernández (Uruguay)
3. Pablo Márquez (Argentina)
4. Matthias Seidel (SRN)
5. Heinz Wallisch (Rakousko)
6. Piotr Zaleski (Polsko)
7. Patrick Zeoli (Irsko, SRN)
8. Jozef Zsapka (SR)

Semináře:

1. Leo Witoszynskij (Rakousko)
2. József Eötvös (Maďarsko)
3. Patrick Zeoli (Irsko, SRN), José Hernán Cibils (Argentina)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Costas Cotsiolis (Řecko), komorní orchestr Czech Virtuosi
 2. Eduardo Fernández (Uruguay)
 3. Aliéksey Vianna (Brazílie)
 4. Milan Řehák (ČR) – viola, Petr Saidl (ČR) – kytara
 5. Pablo Márquez (Argentina)
 6. László Csabai (Maďarsko) – marimba, Cecília Oroszi – kytara (Maďarsko)
 7. José Hernán Cibils (Argentina) – klavír, Patrick Zeoli (Irsko, SRN) – charango
 8. Fotis Kovtsothodoros (Řecko)
 9. Bratislavské kytarové kvarteto (SR) – Miloš Slobodník, Miloš Tomašovič, Radka Kubrová, Martin Krajčo
 10. Muzurakis a Prieto Guitar Duo – Alexis Muzurakis (Řecko), Susana Prieto (Španělsko)
- Šest odpoledních koncertů v nástupním sále: Anna a Lukasz Pietrzak (Polsko), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Roberta Polloczka

2004

XVIII. kytarový festival – Mikulov 2004

Kurzy:

1. Alexander Swete (Rakousko)
2. Jens Wagner (SRN)
3. Thomas Offermann (SRN)
4. Brigitte Zaczek (Rakousko)
5. József Eötvös (Maďarsko)
6. Melitta Heinzmann (Rakousko)
7. Vladislav Bláha (ČR)

Mistrovské třídy:

1. Alvaro Pierri (Uruguay)
2. Pablo Márquez (Argentina)

Semináře:

1. Michael Parkinson (Anglie)
2. Jiří Köhler (ČR)
3. Martin Schwarz (Rakousko)
4. Zbigniew Dubiella (Polsko)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále a ve velkém zámeckém sále:

1. Guitar4mation (Rakousko) – Martin Wesely, Martin Schwarz, Petr Saidl, Michal Nagy
2. Alexander Swete (Rakousko)
3. Fotis Kovtsothodoros (Řecko)
4. Aliéksey Vianna (Brazílie)
5. Pablo Márquez (Argentina)
6. Jaroslav Svěcený (ČR) – housle, Vladislav Bláha (ČR) – kytara
7. Mario Caroli (Itálie) – flétna, Pablo Márquez (Argentina) – kytara
8. Alvaro Pierri (Uruguay)

Šest odpoledních koncertů v nástupním sále: Roman Viazovskiy (Ukrajina), Andras Csaki (Maďarsko), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigentky Melitty Heinzmann

2005

XIX. kytarový festival – Mikulov 2005

Mistrovské třídy:

1. József Eötvös (Maďarsko)
2. Thomas Offermann (SRN)
3. Tadashi Sasaki (Japonsko, vyučuje v Německu)
4. Aliéksey Vianna (Brazílie)

5. Jens Wagner (SRN)
6. Rafael Catalá (Španělsko)
7. Alexander Swete (Rakousko)
8. Carlo Marchione (Itálie)
9. Roman Viazovskiy (Ukrajina)
10. Pablo Márquez (Argentina)

Workshopy:

1. Jan Jakub Bokun (Polsko), Krzysztof Pelech (Polsko)
2. Alexis Muzurakis (Řecko), Susana Prieto (Španělsko)

Semináře:

1. József Eötvös (Maďarsko)
2. Rafael Catalá (Španělsko)
3. Michael Parkinson (Anglie)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále a ve velkém zámeckém sále:

1. Elizabeth Bice (USA, Rakousko) – soprán, Rafael Catalá (Španělsko) – kytara
2. Duo Guitarinet (Polsko) – Jan Jakub Bokun – klarinet, Krzysztof Pelech – kytara
3. Matěj Freml (ČR)
4. Thibault Cauvin (Francie)
5. Carlo Marchione (Itálie)
6. Guitar Duo Melis – Alexis Muzurakis (Řecko), Susana Prieto (Španělsko)
7. Anja Lechner (SRN) – violoncello, Pablo Márquez (Argentina) – kytara
8. Roman Viazovskiy (Ukrajina)

Šest odpoledních koncertů v nástupním sále: Bohemian Guitar Orchestra (ČR), Petra Poláčková (ČR), Anna Slezáková (ČR), Patrick Vacík (ČR), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Thomase Offermanna

2006

XX. kytarový festival – Mikulov 2006

Mistrovské třídy:

1. Giampaolo Bandini (Itálie)
2. Zoran Dukič (Chorvatsko)
3. Marcin Dylla (Polsko)
4. Lukasz Kuropaczewski (Polsko)
5. Thomas Offermann (SRN)
6. Pavel Steidl (ČR)
7. Jens Wagner (SRN)
8. Leo Witoszynskij (Rakousko)
9. Brigitte Zaczek (Rakousko)

Workshopy:

1. Petr Vít (ČR, vyučuje v Kolumbii)

Semináře:

1. Cesare Chiacchiaretta (Itálie)
2. András Tüske (Maďarsko)
3. Michael Parkinson (Anglie)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále a ve velkém zámeckém sále:

1. Gabriela Demeterová (ČR) – housle, Pavel Steidl (ČR) – kytara
Collegium Gabriely Demeterové
2. Zoran Dukič (Chorvatsko)
3. Pražské kytarové kvarteto (ČR) – Marek Velemínský, Václav Kučera, Jan Tuláček, Patrick Vacík
4. Giampaolo Bandini (Itálie) – kytara, Cesare Chiacchiaretta (Itálie) – bandoneon
5. Lukasz Kuropaczewski (Polsko)
6. Marcin Dylla (Polsko)
7. Pavel Steidl (ČR), Giampaolo Bandini (Itálie), Jens Wagner (SRN)

Čtyři odpolední koncerty v dietrichsteinské hrobce: Trio Folarte (ČR), Marlon Titre (Holandsko), Igor Dedusenko (Bělorusko), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr „Mikulovská filharmonie“ pod vedením dirigenta Thomase Offermanna

Dva odpolední koncerty v zámecké sale terreně: hudebně-literární koláž k výročí narození N. Costeho a J. K. Mertzze *Jemná ozvěna neklidných desetiletí* – Brigitte Zaczek (Rakousko) – kytara, Alfred Komarek (Rakousko) – text, *Fandango – Waltzer – Swing* – Leo Witoszynskij (Rakousko) – kytara, Lubomír Čermák – housle

2007

XXI. mezinárodní kytarový festival – Mikulov 2007

Mistrovské třídy:

1. Thomas Müller-Pering (SRN)
2. Miloslav Matoušek (ČR, vyučuje v Německu)
3. Jens Wagner (SRN)
4. Thomas Offermann (SRN)
5. Petr Saidl (ČR)
6. Giampaolo Bandini (Itálie)
7. Hubert Käppel (SRN)
8. Ivo Kaltchev (Bulharsko, vyučuje v Německu)
9. Sofia Kaltchev (Bulharsko, vyučuje v Německu)

Semináře a workshopy:

1. Michael „Kosho“ Koschorreck (SRN)
2. Jürgen Hübscher (Švýcarsko)
3. Petr Vít (ČR)
4. Michael Parkinson (Anglie)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále a ve velkém zámeckém sále:

1. Thomas Müller-Pering (SRN)
2. Petr Saidl (ČR) – kytara, Bohuslav Matoušek (ČR) – housle
3. Duo Kaltchev (Bulharsko) – Ivo a Sofia Kaltchev
4. Michael „Kosho“ Koschorreck (SRN) – elektroakustická kytara, zpěv
Njorek (ČR) – Jaroslav „Olin“ Nejezchleba – violoncello, zpěv, Michal Müller – citera, zpěv, Stanislav Barek – kytara, zpěv
5. Hubert Käppel (SRN)
Jens Wagner (SRN)
6. Jürgen Hübscher (Švýcarsko) – kytara, barokní mandolína, Victor Moser (Švýcarsko) – charango, loutna, Dorit Pawikovsky (Rakousko) – flétna
7. Giampaolo Bandini (Itálie) – kytara, Cesare Chiacchiaretta (Itálie) – bandoneon

Brněňští komorní sólisté, umělecký vedoucí Štěpán Graffe
Pět odpoledních koncertů v nástupním sále: Matěj Freml (ČR), Gabriel Bianco (Francie), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr pod vedením dirigenta Rostislava Coufala

2008

XXII. mezinárodní kytarový festival – Mikulov 2008

Mistrovské třídy:

1. Leo Brouwer (Kuba)
2. Ricardo Gallén (Španělsko)
3. Peter a Zoltán Katona (Maďarsko)
4. Timo Korhonen (Finsko)
5. Thomas Offermann (SRN)
6. Paolo Paolini (Itálie)
7. Paolo Pegoraro (Itálie)
8. Boško Radojkovič (Srbsko)
9. Pavel Steidl (ČR)
10. Carles Trepat (Španělsko)
11. Jens Wagner (SRN)
12. Brigitte Zaczek (Rakousko)

Semináře a workshopy:

1. Thomas Fellow (SRN)
2. José Romanillos (Španělsko)
3. Michael Parkinson (Anglie)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále a ve velkém zámeckém sále:

1. Ricardo Gallén (Španělsko)
 2. Carles Trepát (Španělsko)
 3. Paolo Pegoraro (Itálie), Trio Nahual (Mexiko) – Mauricio Gonzáles, Rodrigo Herrera, Josué Gutiérrez
 4. Friend 'n Fellow (SRN) – Constanze Friend, Thomas Fellow
 5. Katona Twins (Maďarsko)
 6. Timo Korhonen (Finsko)
 7. *Hommage à Leo Brouwer*: Katona Twins, Timo Korhonen, Paolo Pegoraro, Trio Nahual, Carles Trepát – kytary, Graffovo kvarteto
- Pět odpoledních koncertů v nástupním sále: Harold Gretton (Austrálie), Petra Poláčková (ČR), Petrit Ceku (Kosovo), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr pod vedením dirigenta Rostislava Coufala

2009

XXIII. mezinárodní kytarový festival – Mikulov 2009

Mistrovské třídy:

1. Susana Prieto (Španělsko)
2. Alexis Muzurakis (Řecko)
3. Jens Wagner (SRN)
4. Thomas Offermann (SRN)
5. Stefano Palamidessi (Itálie)
6. Paolo Pegoraro (Itálie)
7. Adriano del Sal (Itálie)
8. Allan Neave (Anglie)
9. Stefano Viola (Itálie)
10. Marco Socías (Španělsko)
11. Martin Schwarz (Rakousko)
12. Martin Wesely (Rakousko)
13. Michal Nagy (Rakousko)
14. Petr Saidl (ČR)

Semináře a workshopy:

1. Michael Parkinson (Anglie)
2. Milan Zelenka (ČR)
3. Martin Schwarz (Rakousko)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále:

1. Guitar Duo Melis – Alexis Muzurakis (Řecko), Susana Prieto (Španělsko)
2. Milan Zelenka (ČR)
3. Stefano Palamidessi (Itálie)
Trio Ravel (Itálie) – Andrea Pace, Cristiano Poli Cappeli, Matteo de Rossi
4. Michal Hromek Consort (ČR) – Kateřina Doležalová – zpěv, harfa, Jakub Klár – flétna, whistle, zobcová flétna, René Vácha – viola, housle, Michal Hromek – kytara, Daniel Mikolášek – bicí, zobcová flétna, zpěv, Allan Neave j. h. (Anglie) – kytara
5. Adriano del Sal (Itálie)
6. Marco Socías (Španělsko)
7. Guitar4mation (Rakousko) – Petr Saidl (ČR), Martin Wesely (Rakousko), Martin Schwarz (Rakousko), Michal Nagy (Polsko)

Pět odpoledních koncertů v nástupním sále: Mauro Zanatta (Itálie), Petra Poláčková (ČR), Nicola Jappelli (Itálie), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr pod vedením dirigenta Rostislava Coufala

2010

XXIV. mezinárodní kytarový festival – Mikulov 2010

Mistrovské třídy:

1. Alexander Swete (Rakousko)
2. Jens Wagner (SRN)
3. Thomas Offermann (SRN)
4. Enno Voorhorst (Holandsko)

5. Zoran Dukič (Chorvatsko)
6. Paolo Pegoraro (Itálie)
7. Michael „Kosho“ Koschorreck (SRN)
8. Mateo Mela (Itálie)
9. Lorenzo Micheli (Itálie)

Semináře a workshopy:

1. Michael Parkinson (Anglie)
2. Miloslav Študent (ČR)
3. Michael „Kosho“ Koschorreck (SRN)
4. Zdeněk Dvořák (ČR)
5. Enno Voorhorst (Holandsko)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále a ve velkém zámeckém sále:

1. Zoran Dukič (Chorvatsko)
2. Paolo Pegoraro (Itálie)
3. Enno Voorhorst (Holandsko)
4. Michael „Kosho“ Koschorreck (SRN)
Antal Puztai (Maďarsko)
5. Alexander Swete (Rakousko)
6. Soloduo (Itálie) – Mateo Mela, Lorenzo Micheli
7. Duo Guitarinet (Polsko) – Jan Jakub Bokun – klarinet, Krzysztof Pelech – kytara, Camerata Moravia

Pět odpoledních koncertů v nástupním sále: András Csáki (Maďarsko), Jan Čižmář (ČR) – renesanční loutna, theorba, barokní kytara, barokní loutna a Marta Kratochvílová (ČR) – flétna, Sanel Redžić (Bosna a Hercegovina), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr pod vedením dirigenta Rostislava Coufala

2011

XXV. mezinárodní kytarový festival – Mikulov 2011

Mistrovské třídy:

1. Aniello Desiderio (Itálie)
2. Zoran Dukič (Chorvatsko)
3. Marcin Dylla (Polsko)
4. József Eötvös (Maďarsko)
5. Jérémy Jouve (Francie)
6. Johannes Monno (SRN)
7. Thomas Offermann (SRN)
8. Paolo Pegoraro (Itálie)
9. Judicaël Perroy (Francie)
10. Petr Saidl (ČR)
11. Jens Wagner (SRN)

Semináře a workshopy:

1. Paolo Pegoraro (Itálie)
2. József Eötvös (Maďarsko)
3. Michael Parkinson (Anglie)
4. Zdeněk Dvořák (ČR)

Večerní koncerty na zámku v nástupním sále a ve velkém zámeckém sále:

1. Marcin Dylla (Polsko)
2. József Eötvös (Maďarsko)
3. Diknu Schneeberger Trio (Rakousko) – Diknu Schneeberger – kytara, Martin Spitzer – doprovodná kytara, Joschi Schneeberger – kontrabas
4. Paris Guitar Duet (Francie) – Judicaël Perroy a Jérémy Jouve
5. Johannes Monno (SRN)
Mateus dela Fonte (Brazílie)
6. Aniello Desiderio (Itálie)

Pět odpoledních koncertů v nástupním sále: Herold Gretton (Austrálie) a Veronique van Duurling (Belgie), Anabel Montesinos (Španělsko), Kyuhee Park (Jižní Korea), účastníci mistrovských tříd a kytarový orchestr pod vedením dirigenta Rostislava Coufala

Stanislava Vrbková

Quarter of century of the guitar festival in Mikulov from the archive of memories of its founders

Mikulov in the south Moravia, a town with centuries long music traditions, has been connected for 25 years with a guitar festival frequented by virtuosi, pedagogues and students from all over the world. At its birth there were three friends and schoolmates from the class of professor Arnošt Sádlik at the conservatory in Brno: Olga Dvorská, Martin Mysliveček and Stanislav Juřica. Olga Dvorská currently teaches at a music school in Brno, Martin Mysliveček is a concert guitarist and a profesor at the Hochschule für Musik, and Stanislav Juřica is a profesor at the conservatory in Pardubice.

One meeting and conversation with them in the Advent time resulted in a text attempting to map those 25 years of the unique musical and organizational feat, that has affected hundreds of participants of the summer guitar courses, as well as became an inseparable part of Mikulov summers.

At the beginning the impuls for the establishment of the guitar meetings was a need for communication among the guitarists, for exchange of information and contacts with colleagues abroad. Martin Mysliveček who was one of the few to be able to teach abroad and see our country also "from the other side" decided to bridge the barrier of sealed borders at least within the scope of the guitar world and started to consider the idea of guitar courses with the participation of his foreign colleagues. So he, Stanislav Juřica and Olga Dvorská organized in Mikulov the first experimental year of an interpretation guitar course in 1987. The choice of the place was partly based on the attributes of sun and wine that are associated with the town and also in the time of collapse of the totalitarian regimes in Europe, one could see that Mikulov might become a site in the middle of the central-European cultural region.

The first years' courses were frequented by 25-30 students. The town fulfilled the organizers' expectations completely offering experiences outside the framework of playing and tuition. The courses were led not only on the professional level of tuition, which naturally played the main role, but the participants also enjoyed programme of excursions, parties and visits of sights and wine cellars. The summer school was filled with an atmosphere of friendship in which everyone played a part - the organisers, the tutors and the students.

The Mikulov festival is from its very beginning closely connected with the Mikulov chateau. The concerts take place in its halls and are attended by audience from the whole Czech republic as well as nearby Austria and Slovakia.

It were mainly friends of Martin Mysliveček, who taught and performed during the first years of the course. The collapse of the iron curtain ment a great step forward, as the summer school became more open to the world, and brought possibility of new contacts with world's best guitar virtuosi and new trends in guitar play. Moreover, the school transformed into a festival with concerts played not only by the tutors, bul also by invited quests from all over the world. From 1992 besides these evening concerts, there are also afternoon concerts of young talented guitarists. This afternoon series of concerts is performed by laureates of reputable international guitar competitions and selected students of the virtuosic classes. Thus the humble guitar courses became a prestigious event of european importance - The International Guitar Festival in Mikulov.

After the revolution Martin Mysliveček could fully make use of his contacts to famous guitar virtuosi and so during several years after 1989 Mikulov hosted the world's

top players, that otherwise could not be invited and payed for – David Russel, John William Duarte, Abel Carlevaro and many others. The foreign lecturing and performing virtuosi considered their participation in the event to be a friendly aid helping the Czech guitarists to find their way to the European cultural environment. It was also due to their help that the Mikulov festival so soon got on equal grounds with other European stages.

The legendary Austrian guitar virtuoso Leo Witoszynskyj took part in the event already in 1987. He has been one of the fundamental supporting pillars of the festival. He was tutoring, lecturing and performing and he is also the spiritual father of the idea which accompanied the festival – that the Czech republic, as a former part of Austro-Hungarian Empire, belongs to a larger cultural whole, which we failed to recognize for decades due to the iron curtain. Thus the Mikulov festival helps to reintroduce the Czech republic into the cultural territory of European centre, where it has always belonged. Besides the foreign stars also Czech virtuosi, Vladimír Mikulka and Pavel Seidl made their appearances on the festival stage after the revolution, because they left the totalitarian state and so were not allowed to perform in the Czech republic before 1989.

The original causes mainly for teachers of music schools and students of conservatories became renowned due to participation of best guitar soloists and pedagogues and the interest in them grew, as did the number of their students. The original 15–25 gradually became 150. They were mainly Czech and foreign students of conservatories and musical universities, teachers of music but also amateurs.

The Mikulov festival is comparable to similar world guitar events and attractive for its relaxed friendly holiday atmosphere. It does not have the competitive spirit of other festivals and participants respect and support each other. This is helped by joint programmes outside the classrooms and concert halls.

When preparing the individual years the organizers strove to make every year interesting and different. Thus several unique profiled programmes were prepared: year 1993 was devoted to Andrés Segovia, the next to Abel Carlevaro, the year 2001 to Joaquín Rodrigo and 2002 to Francisco Tárrego. Also the year 2002 devoted to female guitarists, artists and women in general was very well appreciated.

We should mention at least some names of the virtuosi that taught or performed here: our prominent guitarist who worked in the Netherlands before the revolution – Pavel Steidl, József Eötvös – the leading personality of the international guitar festival in Esztergom, famous Uruguayan virtuoso Alvaro Pierri, French guitarist Ronald Dyense – one of the most versatile musicians of his generation, the foremost Austrian soloist Alexander Swete, Zoran Dukič from Croatia – one of the most gifted guitarists of the contemporary generation, internationally respected composer and guitarist Carlo Domeniconi from Italy, one of the world's most reputable players Aniello Desiderio from Italy, famous Uruguayan guitarist and pedagogue Abel Carlevaro, Spanish virtuoso David Russell, British composer and guitarist John William Duarte, German guitarists Thomas Offermann and Jens Wagner performing in the outstanding Duo Sonare, Greek virtuoso Costas Cotsiolis – considered to be one of the best guitarists of his time, legendary Argentinean guitarist Pablo Márquez, Carlo Marchione from Italy – considered by the spectators and critics to be one of the best guitarists of the new generation, Brigitte Zaczek – professor at Universität für Musik und darstellende Kunst Wien, Maria Isabela Siewers from Argentina – respected pedagogue at Hochschule für Musik Salzburg-Insbruck, outstanding guitarists Leo Witoszynskyj from Austria and Gordon Crosskey from England, Polish virtuoso Krzysztof Pelech, German guitarist, singer and composer Michael „Kosho“ Koschorreck...

An exceptional occasion for the festival was the visit of Cuban composer, guitarist and conductor Leo Brouwer in 2008 – one of the most significant personalities of guitar history of the 20th century.

Besides top-class solo recitals the organisers started to feature also chamber concerts containing various instrumental combinations with guitar.

On both level of the education in the virtuosic classes, lectures, seminars and the level of public performances, the guitar is presented as an important solo instrument as well as a rich, multifaceted instrument allowing many ways of use in a great variety of combinations with voice, other instruments or a orchestra, or as an accompanying instrument to, for instance, dance. So it was in the case of flamenco, that in its pure form – "flamenco puro" – was played here for the first time in the Czech republic. Also for the first time in the republic Mikulov festival featured a concert of bandoneon with an accompanying guitar.

The guitar in the hands of leading virtuosi became a part of the summers in Mikulov and the festival has shifted the cultural offer of the region towards the international level. The original chamber event of three friends, who wanted to present the world of guitar to their surrounding in the isolated totalitarian state became one of the most prestigious European festivals of its kind and nowadays it belongs among important and observed European music events.